

Agnetas och Jans resa till Medelhavet 2002 till 2004.

Det är den 27 juli 2002 och vi är färdiga för avfärd. Nere på bryggan i Edenryd har en hel avskedskommitté samlats. Där är Gun och Lars Åsen, syster Inga Britt, svägerska Barbro med sin Janne och Kurt från Stockholm. Champagnen flödar och man tänker: Är det vi som ställer till med all denna uppståndelse?

Båten backas ut, alla vinkar och intet öga är torrt, i varje fall inte mitt. Tanken på Medelhavet och segling dit har väl surrat i huvudet hela livet ända sen jag läste min första sjöroman. Dock har möjligheten att komma iväg begränsats av flera faktorer; arbete, familj, ekonomi med flera.

I början av 1980-talet fick fantasin emellertid ny näring av en bok "Det nya båtlivet" skriven av Ebbe Gustavsson. Den handlar om hur man kan ta sig genom Europa på kanaler och därmed undvika Biscaya och samtidigt få se delar av vår världsdel som inte många svenskar kan. 1989 skaffade vi oss en båt som kunde vara användbar på resan och när vi båda tog ut pension i början av 2000-talet kunde vi börja planera på allvar. Äntligen !!! Ytterligare inspiration fick vi av en klubbmedlem, Åke Palm. Inte nog med att han seglade över Atlanten, han hade dessutom fräckheten att först av alla i klubben ta sig till Medelhavet på kanaler. En förmildrande omständighet i sammanhanget var att jag tillsammans med Eje fick vara med och segla hem Balladen från Torre Vieja i Spanien till Sete i Frankrike. Där fick jag mycken erfarenhet som vi själva hade nytta av på vår resa.

Vi tänker inte trötta er med detaljerade beskrivningar av vad som hände varje dag, utan i stället låta er ta del av några mer speciella händelser från resan.

Östersjön.

Det började lugnt och vi passerade Skillinge och Smygehamn. Därifrån gled vi över till Rödvig i Danmark, vår första utlandshamn på resan.

I Rödvig fick vi så småningom sällskap av vännerna Hård från Bohuslän som seglar Allegro 27 och redan varit 2 ggr i le Grand Bleu med denna båt.

Tillsammans seglade Allegron och Harmonyn genom de fagra Smålandsfarvannen till Aerö. Vi passerade Stege, Vejrö, Omö och Svendborg, innan vi nådde Aerösköbing. Här skildes vi från våra vänner efter att ha fått låna många praktiska grejor till båten.

Efter att ha varit inblåsta i Marstal, en annan hamn på Aerö, var det dags för det stora språnget över till Tyskland, närmare bestämt Holtenau, en förort till Kiel.

Det var för övrigt inte ett så stort språng. 37 M var en ganska normal dagsetapp för oss hittills. I Holtenau hade vi hört talas om Herrman Thiessen, en firma som påstods sälja mycket billiga alkoholhaltiga drycker. Vi letade och frågade och till slut hittade vi rätt i det mest obetydliga och anskrämliga huset längs kajen.

Här kunde man beställa men inte ta med sig. "Morgen .um Acht Uhr "fick vi dumme Schweden höra av en expedit som var nästan lika bred som lång.

Vi drog oss tillbaka med svansen mellan benen och hade turen att träffa en annan tysk, betydligt vänligare, som sålde en tidvattentabell till oss , en liten skrift , där ebb och flod för hela kusten fanns med.

Det ska sägas med en gång , 98% av alla människor vi träffade på resan var trevliga och mycket hjälpsamma.

Kielkanalen och Nordsjön.

Hittills hade vi varit på mer eller mindre kända farvatten, men från och med nu var allt nytt . Stora slussar, tidvatten , nya slags sjömärken. Vi kände oss allt små den kvällen, den 7:e augusti. Visserligen hade jag seglat mellan Orust och Dover c:a 700 M , men då var jag gast under en erfaren skeppare, den ovan nämnde Ingmar Hård med Allegron.

Nåväl, på morgonen gick vi till Thiessen för att hämta ut allt det goda. Vi var i tidiga för att hinna med slussningen kl. 9.00. Utanför affären satt vår vän ,den något korpulente, och vi tassade fram på tå och bad att få ut vad oss tillhörde. "Acht (8) Uhr ", skrek han , så vi hoppade högt.

8.15 staplade vi mot båten , fick ombord eländet och strax före 9 cirklade vi runt framför den dittills största sluss vi sett. Kl. 9.30 hade vi klarat av byråkratin och stod spända inför slussningen. Ingenting verkade hända! Portarna öppnades. Ridå! Vi hade slussat 1-2 dm utan att märka det. Mot kvällen , efter 10 tim kom vi till Brunnsbyttel i andra ändan av kanalen. Två saker la vi märke till. Längs kanalen , liksom vid nästan alla kanaler på vår färd, satt som stora fåglar, fiskare under jättestora paraplyer som skyddade både mot regn och vind .

Kanalen hade motström halva vägen och medström halva. Det berodde på att en å mynnade i kanalen ungefär halvvägs. Hamnen var nästan full men vi fick hjälp av en man i en snipliknande båt att lägga oss intill honom. Han kom, visade det sig, direkt från Sverige i en svensk båt och han var mycket bekymrad över att vi oerfarna "gamlingar" skulle ge oss ut på stora, grymma havet. Agneta blev inte lugnare av det.

Plötsligt gled en svensk båt in. En stor, mycket vacker båt. Agneta fick kontakt med mamman och 3 barn. Det visade sig, att familjen sålt allt de ägde i Lidköping och köpt denna Forvus 44. Hade de seglat förut? Inte mycket.

Vart skulle de? Visste inte, kanske Australien, men de skulle vara borta minst tre år. Barnen

då och skolan. De hade fått dispens och skulle ha skola på båten!

Dagen D. Nu ska det ske! Iväg på morgonen och tanka intill en 20000-tonnare. Därefter ut på kanalen och cirkla runt med 15 andra båtar. Slussning och plupp! Ute på Elbe. Guppigt Upp med seglen. Full fart!

Och rasande fort gick det. Vi dundrade iväg med en hiskelig fart, max 10,2 knop. Hängde med bra i medström och medvind. För att undvika de stora fartygen höll vi ut åt kanten och passerade ibland farligt nära de jättelika prickarna. Dem smäller man bara på en gång!!!

För övrigt kan jag nämna att vår ständiga följeslagare, läckan någonstans nere i kölsvinet lagom till Nordsjön, visade sig från sin sämsta sida. Pumpning med jämna mellanrum var receptet!

Vid Cuxhaven (då kände vi inte Hans Rautenberg i den blå båten) försvann de flesta av båtarna och vi kände oss alltmer ensamma. Det mörknade och vi följde gröna prickar utanför farleden. Där låg vi bra utan att riskera möten med de stora elefanterna. Strax före mörkrets inbrott gick vi för motor (ingen vind). Då passerades vi 5 knopstuffande av en stor, vacker båt med svensk flagg. Besättningen vinkade glatt. Familjen från Lidköping! Undrar var den blev av? d

Nu låter jag Agnetas dagbok ta över ett tag:

"Vädret är bra, mycket bra. Det är alldeles rätt dag vi valt för översegling till Holland. Vinden dör efter någon timme, vi startar motorn. För att inte få strul med de tyska myndigheterna tar vi också ner storseglet. (Om man går som vi brukar i Sverige med motor och storen uppe, måste man ha en speciell skylt uppe och den kunde vi inte hitta). Mörkret omsluter oss vid halv elvatiden. Vi håller varandra sällskap hela natten. Cirka en timmes sömn får vi vardera.

Det är drygt. Vi småäter lite, ser lastbåtar komma ifatt och snabbt dra förbi. Vi håller oss till gröna lysbojor på bra avstånd utanför rännen. De är väl upplysta och har nummer så vi vet på pricken, ha ha, var vi är. I förväg har Jan lagt in waypoints, minst 10 st, med mig som hjälp att läsa rätt koordinater. En gång under natten kommer ett lastfartyg så nära att det känns obehagligt. Vi väjer i god tid. Det är klar stjärnhimmel, lite gungigt och svart som i en säck. Jan tycker allt går bra, jag tycker inte om att vara ute i mörker i okända vatten, det känner jag tydligt. Jan tycker att jag ska gå och lägga mig, men det vill jag absolut inte. Det känns bättre att vaka in gryningen tillsammans. Mycket otäckt känns det, när vi ser en annan lastbåt komma och vi inte kommer undan den röda lanternan som visar att vi har skärande kurs. Ytterligare en segelbåt som seglar dyker upp i mörkret. Lastaren tutar och vi båda småbåtar vänder tvärt om med hjärtat i halsgropen. Därefter är det aldrig fler incidenter som väl är. Inte förrän vid halv sex är det skapligt ljus."

Resten av denna sträcka gick bra och vi nalkades med vördnad den berömda fyren Borkum Riff. När vi gled förbi de märkliga tyska badstolarna som stod på rad på ön Borkums strand och tog oss in i den konstiga hamnen med tidvattensskajer som kunde höjas och sänkas så där en 8-10 m kunde vi nöjt konstatera att vi gjort 117 M på 22 timmar. Rätt avstånd är 95 M, men strömmarna hade varit mot oss. Efteråt konstaterade vi att vi haft en sagolik tur: tre timmar efter tilläggnen slogs ett av de stora vindkraftverken på Borkum ut av ett våldsamt åskväder.

11 augusti.

Vi gav oss en välbehövlig vilodag. Hyrde cyklar och utforskade ön som visade sig vara en tysk-holländsk semesterplats av stora mått. Tidvattnet var cirka 2 m denna dag och väldiga områden torrlades, som turisterna (även vi) gav sig ut på.

Förutom av människor besöktes stranden av mängder av vadarfåglar som trippade omkring och letade mat. När vi kommit tillbaka och var på väg till tvättstugan, träffade vi ett trevligt holländskt par i en Hallberg Rassy 36. De gav oss många tips om vilken väg vi skulle ta genom Holland.

12 augusti

Sista biten av Nordsjön gick på den stora floden Ems, som utgör gräns mellan Tyskland och Holland. Dåligt väder var på gång och vi for upp för floden (som var 1-2 km bred) med tidvatten och vind i baken. Väl revade gjorde vi 8 knop mot flodens ström. Efter 18 M gled vi i allt mer tilltagande vind in i den lilla staden Delfzils trygga hamn-. Där var mycket välordnat och fint. Bl.a. fick vi se prov på holländarnas förmåga att handskas med och utnyttja vatten. Kaptenshuset (med duschar och toaletter) flöt i vattnet och man gick ner en våning för att duscha; ett par meter under vattnet!

Delfzil var en trevlig plats och det var skönt att ha nära till land och kunna se mer avslappat på tillvaron. Det kändes fortfarande mycket bra att ta igen sig efter Nordsjön. Det gungade väldigt så fort man gick iland. Varje dag fick vi kontakt med vänner och släkt, antingen via telefon eller Sms. Det var tryggt att veta att många tänkte på oss.

Vi hade alltid blommor på bordet, Agneta plockade en bukett på Borkum som prydde vårt bord med kända och okända växter. Nu kunde vasen stå kvar på bordet utan risk!

13 aug. Vi ger oss in på kanalerna.

På morgonen fick vi ett kanalkort av en holländare och köpte själva en obligatorisk bok, Wateralmanak, där allt om regler, hamnar och kanaler står...på holländska!!!

Äntligen dags: Hur går motorn, har vi diesel och vatten m.m? Hur är det med den svårfunna läckan? Häng ut fyra fendor på varje sida och så de specialgjorda plankorna utanför fendorerna. Men masten då? Jo, på vissa kanaler i Holland kan man ha masten på. Man har öppningsbara broar hela sträckningen.

Vi puttrade bort till slussen och tänkte: Tur att vi tränat på Göta kanal.

Båten gled in i slussen och vi lade våra linor runt pollarna. Slussporten stängdes och..... båten sjönk! Vi var i Holland; land kan mycket väl ligga under havsytan!!

Vi kom efter 26 km till den stora staden Groningen. Det var en härlig känsla att glida fram mellan vackra villor med gräsmattan perfekt trimmad och den stora (eller lilla) båten liggande vid egen brygga.

I Groningen tog allt en väldig tid, broar skulle öppnas, båtar skulle mötas och så skulle vi hitta en hamn. Till slut kom vi till en utvidgning av kanalen, mitt i staden. Det var som en liten sjö. Ingen plats var ledig, men ett vänligt par vinkade in oss, och vi fick ligga utanför deras båt. Mannen hade jobbat mycket i Sverige, och vi fick god kontakt. Vi hade mycket att titta på. Roddklubben körde träningspass mellan oss och en stor vacker byggnad. Det var ett museum. Hela byggnaden, stor som en halv fotbollsplan, flyter i vattnet!!

Plötsligt kom en trevlig, ung man gående förbi och vinkade åt oss och skrattade.

När vi senare fick prata med honom visade det sig, att han varit hela sommaren i Sverige, seglande ensam i sin fina Vindö 45. Han kunde Väst kustens hamnar bättre än vi svenskar. Han slutade med att säga ett svenskt uttryck han fäst sig vid: Finns det hjärterum finns det stjärterum!!

14 aug.

Lämnade våra trevliga grannar och fick med oss en present på tre gamla, men mycket användbara kanalkort. Kanalen drog sig ut mot kusten och ett tag kunde vi sätta segel i en grund havsvik. Sen bar det inåt igen, och vi landade i en mysig klubbhamn för övernattnig. Under dagen hade vi fått pröva på de gamla holländska prickarna; Trädgrenar nedstuckna i botten, på babords sida hopsnörd krona, på styrbords yvig.

Vi hade också vår första grundkontakt; vi fastnade i dyn vid en broöppning men lyckades backa oss loss. Detta blev vi så småningom specialister på.

15- 17 aug. Lunegat, Leeuwarden, Sneekenmeer, Lemmer.

Under dessa dagar fick vi många tillfällen att beundra holländarnas vackra och funktionella broar. Dessutom fick vi betala broavgift i en holländsk trätoffel som sänktes ner med ett metspö.

Lugnt, behagligt och varmt. Fick sätta upp vårt hemmasydda solskydd, 30-35 grader.

I Leeuwarden parkerade vi med masttoppen uppe i en vacker lind.

I Sneek fick vi segla mellan hundratals småbåtar som hade lördagsroligt i den grunda sjö (1-2 m) som ligger vid staden.

När vi kanalat färdigt och kom fram till Ijsselmeer, den stora insjön som tidigare varit hav, fanns det en sluss. Det var söndagskväll, och båtarna stod i många och långa led för att komma med kvällsslussningen. Vi var 200 båtar i slussen från stora tremastare till 3 m jollar. Slussen var över hundra m lång och folk tog trängseln med gott humör. Vi höll på att bli av med solfångaren till bakomvarande båts peke, men allt avlöpte väl. Lemmer var trevligt men värmen gjorde att vi inte orkade mer än en liten tur på stan med en stoor öl!

15- 22 augusti.

(80 M) Ijsselmeer, äntligen segling. Visst , det hade varit spännande att gå på kanaler men vi har ju en segelbåt! Ijsselmeer är värt en förklaring. Det är en före detta havsvik, Zuiderzee, som avstängts från havet med hjälp av en jättelik vall med motorväg och allt. Vattnet innanför vallen har sedan blivit sött, så nu är det en väldig"insjö", Ijsselmeer, stor som Vättern. Djupet i den varierar mellan två och fem meter, verkligen grunt alltså. När det blåser upp blir sjön krabb och otrevlig.

Tillsammans med ett hundratal flugor från Lemmer gled vi ut på det stora vattnet och där var vi inte ensamma, precis. Agneta räknade till fyrahundra båtar inom vårt synhåll. Fin vind, gamla holländska bredbottnade båtar, varmt och ljuvligt. Vi tog oss tvärsöver I. och möttes i inloppet till Enkhuisen av hamnkaptens som gav oss fin plats längs med kaj. Innan vi hann göra mycket , låg två båtar utanför oss. Städerna kring Ijsselmeer är gamla hansastäder, mycket pittoreska men numera också väldigt kommersialiserade. Myggen i stora svärmar gjorde att man kände sig som hemma. 35-37 grader, klockspel och stark trafik gjorde sömnen orolig.

De följande dagarna seglade vi i lugn takt till Hoorn, Edam (edamerost) och så småningom uppför floden Ijssel till Kampen, där vi i Wateralmanaak sett att det fanns en mastkran. Vi hade av holländare fått tipset att inte passera Amsterdam (för stark trafik med jättepråmar) utan i stället ta oss uppför Ijssel till Rhen.

På väg till Kampen såg vi en märkelig syn: massor av bilar körde på horisonten rätt ut i Ijsselmeer och försvann. Det visade sig vara en motorväg byggd tvärs över "sjön" som delade av en bit som heter Markenmeer. Alltså fick vi slussa oss under motorvägen. I mynningen av Ijssel var det brett, en kilometer eller så, liten motström (1,5 knop) och en broöppning av en jättebro över ett sankt område. Väl framme vid en jakthaven strax före Kampen svängde vi babord in i en liten sjö, och där mottogs vi av ett par i 70- 75 årsåldern. Artigt frågade jag, om de kände till Sverige. Oh ja, blev svaret. - Vi kommer just därifrån. - Har ni varit i Sverige tidigare? - Ja, minst tjugo gånger. - Oj då. Var har ni varit i år? - Ja, vad var det nu det hette? Sundsvall .!!!! Tablå!!! Dessa fantastiska "Flygande holländare", som liksom nästan alla i landet talar en utmärkt engelska, hade sett mer av Sverige än vi. De seglade en holländsk Contest 31 och berättade att den trevlige, unge hamnkaptens snart skulle komma. Han lovade, när han dök upp, att hjälpa oss med masten dan därpå. Vi hyrde cyklar och tog oss de tre km in till staden för ett rejält skrovsmål.

23 augusti.

På kvällen hade vi förberett lite och nu gick vi upp tidigt och tog av bommen och lossade på riggen. Hamnkaptens kom och 10.30 låg masten på våra special-hemgjorda kryssben. När allt var surrat och klart tog vi våra cyklar och begav oss till den gamla staden Elburg. Även detta var en gammal hansastad. Tänk, så långt in havet gick för bara hundra år sedan. På kvällen skulle Jan vara social och gick till klubbstugan. Där kostade ölen tio kronor, och den flödade så pass att Jan fick avbryta efter den tredje och vackla hem rökande en fet cigarr.

24 augusti.

Nu började den verkliga kanalresan. Dock inte utan problem; läckan fanns kvar, trots alla försök till lagning, vi hade dåligt med laddning (kontakt med vår ständige hjälprede Lars Åsen), och dessutom tyckte vi, att motorn rök för mycket.

Hur som helst; vi gav oss i väg från det trygga Kampen mot okända äventyr.

Många hade nämnt den gamla, fina staden Zutphen som ett måste, så dit ville vi.

58 M visade loggen men vi hade gjort 38, när vi kom fram efter 10 långa timmar. Det var ganska enerverande men också intressant, att folk som promenerade längs floden snart försvann i fjärran. De gick ifrån oss. Så våldsamt stark var motströmmen! I regn och åska tog vi oss in i Zutphens hamn mitt i centrum.

Det hör till saken, att hamnkapten som hjälpt oss med masten i Kampen varit envis om hur masten skulle ligga på sina kryssben. Han lade den med toppen utskjutande cirka 2 m framför stäven. Toppen var dessutom riktad nedåt, medan grovändan låg två meter upp. Detta skulle visa sig vara ödesdigert för oss senare.

I Zutphen anvisade den "snälle" hamnkaptenen oss en plats långt in i den trånga hamnen. Ni får backa in, sa han kallt. Han hade definitivt aldrig backat med en Harmony!! Hur som helst gjorde skepparen en av sina bästa inbackningar och med hjälp av två snälla båtmänniskor kom vi fint in på plats. Det var bara det, att precis, när den rara damen böjde sig fram för att ta akterlinan, baktände vår motor med en väldig knall med mycket sot rätt i ansiktet på henne. Jag vill inte påstå, att hon såg ut som en "neiger" efteråt, men det var lätt att hålla sig för skratt i det läget.

25 augusti. Vilodag i Zutphen.

Detta betyder att Agneta får en välbehövlig tur i gamla stan, medan Jan börjar se över båten. Generatoren sitter lös. Undra på att laddningen har sviktat. Kollar oljan. För mycket olja i motorn. Jag måtte inte ha fått ut den gamla, när jag bytte. Hoppas inte motorn blivit skadad av en liter olja för mycket. Läckan finns envist kvar, trots alla försök till reparation.

26 augusti. 25M till Loowarden.

Kraftig motström mötte oss som vanligt. Längs floden fanns det mycket fåglar bl.a. en egyptisk gåsart, som förvildats i Holland, nilgåsen, en mycket vacker fågel. Stork är inte heller den en vanlig syn för svenska ögon. Det var ont om hamnar på denna etapp, och till slut gav vi oss in på Niederrhijn efter att Ijssel "tagit slut". Vi var nu i närheten av Arnhem, en stad som blev sönderbombad under världskriget. Vi gick inte till storstaden utan vek av söder ut mot Tyskland och huvudgrenen av Rhen, som här heter Waal. I ett gammalt grustag skulle det finnas en privathamn. Vi tog av åt babord och sen satt vi fast. Floden hade sandat igen inloppet. Med tur och skicklighet lyckades vi ta oss loss och gled sedan in i ett perfekt stilla vatten och in till hamn, där vi blev väl mottagna. Vi hade hamnat i så nära vildmark man kan komma i Holland. Utanför hamnområdet fanns ett reservat, där det strövade en hjord med vilda hästar.

27 augusti. 13 M eller 26 km till den stora staden Nijmegen.

Som ni ser jämnar här strömförhållandena ut varandra. Först kämpade vi oss upp för Niederrhijn med 2-3 knops fart, sedan störtar vi oss utför Waal med 8-9 knop. Waal var inte rolig. Full sjögång pga. alla dessa prämar, som vi mötte eller som fräste förbi oss. Här gällde

det att hålla i rodet och vara kall. Floden var 200m bred, så det fanns plats. Men svallet!!

På mycket kort tid kom vi till Nijmegen. På andra sidan floden anade vi en hamn och styrde över. Som vi drev!! Vi nådde andra sidan långt nedanför hamnen och fick vända om. Vi tyckte inte att det hände något. Vi stod stilla eller kanske gick det sakta baklänges. Här gällde det att ta till reservkrafterna!! Full gas och sakta men säkert knegade vi oss in i den skyddande hamnen. Vi låg i ett oerhört oväsen hundra meter från en bro med motorväg, men vi låg väldigt stilla och gunget i kroppen försvann sakta. För att vara en holländsk stad är Nijmegen ovanlig. Den är mycket kuperad, och slottet längst upp måste en gång i tiden behärskat området.

Vi fick en glad hälsning från Vodafone. Man undrade om vi fått mobilen stulen. De tyckte att räkningen var ovanligt stor. 1500 kr. Omtänksamt!!

28 augusti. Nijmegen- Vierlingsbeek. Totalt hela resan från Edenryd 775M

Waal medströms några km, sedan in på en kanal som ansluter till den stora floden Maas.. Maas var till skillnad från Waal lugn och behaglig och dessutom var det den vackraste floden dittills, som buktade sig fram och åter i ett kuperat landskap. Två slussar var inga problem och plötsligt, mycket snabbare än vi väntat var vi framme vid vår övervintringsplats, Vierlingsbeek. Hur i all sin dar kan man få för sig att lägga sin fina båt i en håla som ingen känner till, inte ens holländarna? Svaret är, att medan vi planerade vår resa, såg vi en annons i 'Odysse', medelhavsseglarnas tidning, om en plats i Holland med upptagning och vinterplats, som var mindre än hälften så dyr som de franska. Vi hade ringt ner och pratat med herr van den Boogard, som var väldigt trevlig och ingav förtroende. Det passade oss bra med Holland och vi accepterade utan vidare erbjudandet: 2500 kr för allt (I Frankrike fick vi betala 6500 kr för sämre plats).

Dock hade vi väl tänkt oss en liten hamn, där man i godan ro kunde förbereda båten för lyftet. Därav blev intet. Fram till kaj, ner med slingorna och efter en liten diskussion om var lyftet skulle sättas, stod båten snyggt och prydligt på en fiffig trailer, med en traktor framför. och sen tog det ytterligare några minuter, så stod båten bland en massa andra på van den Boogards gård. På upptagningsplatsen fanns plats både ute, som vi tog, och inne i stora hangarer. På kvällen letade van den Boogard upp ett litet mysigt hotell, där vi var de enda gästerna och fick sitta och grilla med värdfolket. Dagen därpå hemfärd med tåg och den första fjärdedelen av resan var över.

Agnetas och Jans kanalresa del 3.

Det har blivit vår år 2003 och vi har övervintrat i Sverige, medan Harmoni legat i blåsten i Holland. Vi åker bil ner beväpnade med bland mycket annat en symaskin. Dragkedjan mellan sprayhood och tält behöver bytas. Först hälsar vi på våra vänner Bos. Vädret är kallt och Agneta får låna en vinterjacka av Tjacko B. Vi får en vägbeskrivning och kastar oss ut i den hemska trafiken, kör rakt genom Amsterdam och kommer snart fram till vår kära

Harmoni. Hon står där vindpinad och smutsig men hel.

Vi får bo en natt hos våra värddar från 2002, sedan är de bokade p.g.a. en långvandring genom Holland som kräver många bäddar. Nästa natt hyses vi in hos en 80 år gammal man som inte kan ett ord engelska. Vi får använda tecken och en del gemensamma ord och det fungerar väldigt bra. Jan som värden heter och vi blir goda vänner. Agneta sitter och syr medan jag ser över båten. Den 13/4 är vi klara och Harry van den Boogard snitsar ner vår båt till floden med stor elegans. Harry är helt otrolig i sitt forslande av båtar. På en specialgjord trailer kör han med millimeterprecision dessa stora farkoster. Båten lyfts i , allt fungerar, även läckan. Både herr och fru van den Boogard vinkar av oss, vi har blivit väl omskötta och det känns som om de gillar oss. Det är ömsesidigt och inte blir det sämre när vi betalat.

Billigt, bra ,säkert och trevligt!

Nu iväg, uppför Maas (Up the Lazy River). Motströmmen är måttlig och vi tar oss fram ganska snabbt. Halva dagen har gått och vi nöjer oss med en liten bit , 20 M (15 över land) till Venlo, där man hedrar oss med att hissa den svenska flaggan. Mysig hamn och tempen är god; 15 grader.

14/4

Venlo -Weert 34M , summa 824 M, 4 slussar, upp 30 m.

11 grader i båten när vi vaknar! Får tvättat innan vi sticker iväg, skönt.

Det är måndag och många stora och breda prämar på Maas, så det gäller att hålla sig på sin kant. Vi är lite nervösa när vi glider in i första slussen . Den är ju så STOR: Framför oss finns en motorbåt med 3 glada gossar ombord. Vi lägger oss bakom den och studerar noga hur de gör, och så apar vi efter. Allt går bra, och vi tuffar vidare . Det visar sig snart, att motorbåten(Eisvogel-Kungsfiskare) gör samma fart som vi, så vi hänger på. Vi börjar prata. Det är 3 lärare som har påsklov och frufritt. De tycker att Maas är en tråkig väg för oss och lockar med oss in på en mindre kanal som går i en runda in i Belgien och tillbaka till Holland. Vi tycker det låter trevligt och ångrar oss inte när vi puttrar fram med fågelsång och betande kor längs vattnet. 23 grader varmt ; man tror inte det är sant.

Det blir en lång men trevlig dag som avslutas med att Jan tätar läckan för tionde gången.

15/4

Weert- Maastricht 30 M , 5 slussar- 14 m

Fantastiskt väder ,24 grader i skuggan.

Vi ger oss iväg efter våra nya vänner Norbert, Willy och Ralf. Fågelsång och ljuvligheter

ända till första slussen. Den är 2,5 m, en baggis! Allt går bra ända till det är en decimeter kvar . Då tappar vi greppet, först Agneta som står längst fram (svåraste positionen) och sen Jan , varpå Harmoni glider ut i den stora slussen och gör en helomvändning till åskådarnas skräckfyllda förtjusning.

Lite back och lite fram så glider Harmoni med fanan högt och helt oskadad ut ur slussen. Har ni försökt vända en långkölad segelbåt inne i en sluss med en mast stickande ut framtill? Försök inte! Vårt självförtroende får sig en första knäck!

Senare på dagen smyger vi in i den gamla, historiska staden Maastricht, känd för EU-fördraget. Med Eisvogel som vägvisare tar vi oss in i en smal passage , där det är motström, mellan hundratals husbåtar . Efter flera grundkänningar lyckas vi klara en gammal handdriven sluss, inte mycket större än båten och snart är vi inne i centrum av Maastricht, där det finns en stor "basin" med förtöjningsmöjligheter. Spännande. Vi får en bra plats mellan Eisvogel och en jättelik, engelsk motorkryssare. Tyskarna bjuder oss på middag och sedan skils vi. (Norbert ,ägaren till Eisvogel kom året därpå med hela sin familj till Edenryd och hälsade på.)

16/4 tillbringar vi i staden M.. Agneta shoppar och Jan lagar läckor.

17/4 Maastricht - Huy 35 M 4 slussar (20m)

Dagen börjar med att gentlemannen från jättestaden kommer förbi när vi äter frukost. Han stannar och säger på utpräglad oxfordengelsk: "How civilized". Vi vet än idag inte om han avsåg marmeladen eller yoghurten.

Från Maastricht kommer vi ut på Maas igen och går söderut. Landskapet är oerhört smutsigt och vi passerar massor av nedlagda skräpiga fabriker. Då är Liege finare med bl a en vacker förgylld bro.

Slussningen går bra tills vi kommer till den sista slussen. Där fastnar brädan i väggen och vi tappar taget igen. Slussvakten står bara och tittar, men vi klarar oss själva.

På kvällen hittar vi en liten söt hamn, där vi får en viss ro med en motorväg och en järnväg inom 100 meters avstånd och med utsikt mot ett kärnkraftverk. Strålande!!!

18/4 Huy- Namur 18M. 2slussar 10 m

På morgonen blir vi omskötta av en medlem i båtklubben. Han lånar ut duschen i klubbhuset och vi försöker prata franska med honom. Som de flesta fransktalande blir han glad över att vi försöker tala hans språk. Vi går en lång promenad till staden och på vägen tillbaka gräver Jan upp en naverlönn (1 dm hög) som vi tar till båten och som nu växer så snabbt i vår trädgård.

Det är långfredag men inte helgdag i Belgien. Alla affärer är öppna.

Vi kommer iväg vid 12-tiden. För att komma ut ur den trånga hamnen får vi dra båten baklänges för hand och sedan vända den. Snyggt jobbat!

När vi kommer en bit på floden, ser vi att landskapet blir allt vackrare och bergigare. Vi är på väg upp mot Ardennerna, en bergskedja (ardennerhästen) . Tänk, att man med båt kan ta sig t.o.m. över berg.

I slussarna går det bra, i den första lägger vi oss (med skepparens tillåtelse) längs med en pråm, i den andra får vi slita som djur för att hålla fast, när 3 pråmar ligger framför oss med propellrarna igång och virvlar runt vattnet.

Väl framme i Namur får vi en utmärkt plats utmed kajen vid Meuses (Maas) strand. Tvärs över floden ligger en vacker ,upplyst gammal borg högt upp på en kulle. Vi känner verkligen historiens vingslag och tänker som så många gånger senare: Är det vi som får vara med om detta?

19-20/4 Påskafton och påskdag.

Vi vaknar i 7 graders kyla inne i båten (ute 4) och får snart kontakt med en vänlig hamnkaptan, som förutom att han ger oss nycklar till toa och dusch även tar sin egen bil och fixar diesel åt oss. Fin service. Nu kan vi koppla in vår värmefläkt och få det lite mysigt.

Tiden i Namur går till promenader. Först upp till borgen som förr måste ha behärskat nejden. Vilken utsikt! På vägen ner plockar Agneta en bukett vildblommor som vi sätter på bordet.

En marknad längs med floden får också besök liksom en pub, där vi dricker Leffe och tittar på prinsessan Viktoria på TV.

Framför oss längs kajen ligger en tysk segelbåt av trä, cirka 8 m lång och ganska öppen. Vi börjar prata med mannen ombord som är ensam. Han heter Jan Borman. Hela hans uppsyn och framtoning luktar svårmod, men vi lyckas komma under skalet på honom och bjuder över honom på te. Han är i vår ålder och det framgår snart att han har lämnat sitt gamla liv. Hans enda supportter tycks vara hans 90 åriga mamma, som när hon var 80 hade varit i Irak och demonstrerat för fred.

21/4 Annandag påsk. Namur- Dinant 15M 6 slussar 15m upp

90 m högre än Maastricht

Vi tar farväl av gässen som vaktat vår båt i 2 dagar och tuffar iväg. 45 euro var dyrt! Vi klarar 5 slussar med glans ,men i den sista för dagen går det åt skogen igen. När det är 3 dm kvar driver stäven ut och vi orkar inte hålla eländet kvar.

Jan blir vansinnigt arg (på sig själv), men kastar sig ner, startar motorn och lyckas på något sätt få båten över till andra sidan av slussen, hoppar i land där och vi håller fast. Inga skador.

I Dinant är det 22 grader och mängder av människor flanerar längs stranden. Vi känner oss som apor i en bur och flyttar tillsammans med Jan B. till en avsides liggande flytbrygga. Vi

har druckit kaffe med Jan B. och även studerat hans båt. Det är inte utan att Harmoni känns som en lyxkryssare jämfört med hans båt. Vår känns hemtrevlig att stiga ner i , hans är bara konserver och en stor säng! Men Jan B. har intressanta och rara sidor. Han är väldigt generös och en hejare på att citera sin älsklingsförfattare Selma Lagerlöf.

Hela dagen har Belgien visat upp sina vackraste sidor. Meuse slingrar sig lojt och långsamt mellan höga berg, vackra åsar, trevliga byar med hus som tagna ur sagor med underbara trädgårdar. Bergsklättrare, fallskärmsflygare och motorcykelkaravaner har förgyllt vår dag.

22/4 Dinant- Fumay 26 M 10 slussar 27 m upp

Vi har bestämt med Jan B. att starta kl 8.30. Vi har en massa slussningar framför oss. Landskapet är lika vackert med höga klippor , vackra hus. och nyutslagen skog. Flera borgar glider vi förbi liksom en amerikansk stridsvagn (krigsminne).

I första slussen blir Agneta ledsen och tycker allt är jobbigt men Jan är optimist och klar över att idag ska det gå bra. Det gör det också. 10-0 till hemmalaget dvs. 10 bra slussningar, mycket tack vare trevliga franska slussvakter som tar repen om pollare längst upp. Perfekt! Nu är vi alltså i Frankrike och ligger i en liten by eller stad som heter Fumay. Massor av flaggor välkomnar oss och vi försöker lägga oss vid den svenska men det går ej. För grunt. Vi får flytta oss till 1,60 m djup, där vi nu ligger och tänker på vår vän Jan B.

Vi hade haft en fin kanaltur tillsammans och bl.a. passerat vår första tunnel på cirka 500 m. Vi hade kommit in i Frankrike vid Givet utan att kunna lösa vignetten (genomfartsbeviset för hela Frankrike) men däremot pratat med norska seglare på väg hem efter 2 år. Allt gick bra tills vi kom till 7:e slussen.

Där ledsnade Jan B. och vände efter ett par incidenter. Han backade ur slussen och vi fick slussa ensamma. När han inte dök upp, vände vi och letade upp honom. Han var deppig och trött och ville ingenting mer, så vi fick lämna honom. Det kändes mycket tråkigt och sen dess har vi inte sett honom och vet ej hur livet farit fram med honom.

23/4 Fumay- Charleville/Messiers 35M 10 slussar, 25 m upp. 150 m över hav.

Fint väder. Ane´ lagar frukost, medan Jan byter generatorrem. Läckan verkar tät.

Dagen börjar med en sluss på 4,10 m. Automatisk! Vad innebär detta?

Vi vet lite, alltför lite men har sån tur att tyskarna, som legat bak oss i Fumay, glider förbi oss i sin motorbåt. De har två flickor, av vilka den ena far uppför slusstegen som en blix och serverar både dem och oss med tampar.

Vi har vid starten denna morgon fått en sändare med oss för att kunna öppna slussarna. Efter 2 läroslussar med tyskarna och ett antal för oss själva kan vi ge en noggrann beskrivning av förfarandet.

1. Cirka 300 m före slussen sitter en mottagare på en stång . Denna ger man en

- signal från handsändaren , varvid slussporten sakta öppnas och röd lampa blir grön.
2. Glid försiktigt in i slussen.
 3. Lägga till vid stege.
 4. Gör fast oss vid stegen midskepps.
 5. Jan äntrar stegen med dödsförakt och tar med en förlina. Läger den om pollare
 6. Förlinan släpps ner till däck och Ane´ gör fast den.
 7. Ane´ lyfter upp aktertampen med båtshake. J. tar emot , lägger den runt pollare och släpper ner den till A. som gör fast.
 8. J. klättrar ner och lossar mittampen samt rycker kraftigt i den blå stång som sitter utmed stegen.
 9. Luckorna bak oss stängs.
 10. J. tar förlina och A. akterlina strax innan vattnet störtar in.
 11. Nu gäller det att hålla i och inte låta vårt tunga förskepp driva ut, för då är det kört.

Allt detta har fungerat mycket bra i dag och vårt självförtroende växer. Dock måste något oförutsett hända även en så bra dag!!

Vid sluss nr 7 hände ingenting, när vi signalerade vid punkt 1.

Signal igen. Inget. Igen. Nada. Det som hände i den smala kanalen var att fick grundkänning ett par ggr vid våra fram - och bak manövrar. Vad göra?

VHF olika kanaler. Ingen kontakt. Telefon!! Vi hittar 2 nummer på vår kanalkarta. Ringer och får på bra engelska veta att numren är för gamla.

Vi är på väg att vända tillbaka till staden vi passerat för någon timme sen, för här vid slussen finns inga möjligheter att förtöja. Då hittar vi ett halmstrå. Vi köpte ju en ny karta för några dagar sen. Längst bak står numret till förlaget. Kartan är visserligen över Paris men är vår sista chans.

Vi ringer upp .På franska!!! J. kan på sin mesiga men ovärderliga skolfranska förklara problemet och en kvart senare kommer en liten bilkörande upp till slussen och allt ordnar sig. Puh!!

A. berömmar J. men grälar på slussvaktarfrun som låg och solbadade och måste ha hört och sett oss.

24/4 Vilodag i Charleville-Messiers.

Detta betyder att Jan jobbar med båten. Fläktremmen byts och vatten pumpas ur.

Läckan värre igen, men ett par slangklämmor byts och så hoppas vi igen.

Ane´ går på stan och shoppar lite, men tycker att trots att det är en vacker stad, så är den bullrig och full av avgaser. Hon kommer "hem" och vi går och tvättar.

Det är första tvättmöjligheten sen Holland och den måste utnyttjas.

När vi är tillbaka i båten, får vi besök: först av en jättestor rått som kilar omkring i kanalkanten; sen, betydligt trevligare, en fransman som stannar till och vill prata. Vi

talat lite franska och spär ut den med engelska och har riktigt trevligt. Den svenska flaggan utgör alltid ett dragplåster på folk. Mannen bugar sig plötsligt och överränner en gåva, två chokladpaket, innan han går. Vilken överraskning!

Denna dag är vi extra uppmärksamma på SMS och telefon. Vår vän Sture ska genomgå en stor by-pass operation. Framåt kvällen ringer Brita och berättar att det gått bra trots vissa komplikationer, som vi som tur är inte anade vidden av just då. För båtvännerna i Edenryd kan jag nämna att Sture gjort vårt första vandringspris i klubben och att ni kommer att få höra mer om honom.

25/4

Charleville- le Chesne 30 M, 10 slussar upp (162 m över havet)

Nu är vi på toppen, dvs. toppen av Ardennerna i Frankrike. Det liknar inte alls en bergskedja utan mer en vacker böljande jordbrukslätt. Dagen blir mycket njutbar för en naturälskare. Sydnäktergal, glada, trädgårds-, törn-, rör- och sävsångare sjunger för oss. Sommar, 15- 25 grader. Lite regn, mest mulet. Bra resväder. Alla 10 slussarna går som på räls. Vi fungerar bra som lag.

Detta är det positiva. Det andra började redan igår kväll i Charleville.

Agneta ville att vi skulle prova den nya generatorremmen. Sagt och gjort!

Motorn (vår kära trofasta MD 7 B) startade, och det skrek till som om någons finger satt i kläm. Stopp i motorn. Vi tittade ner och väntade på katastrofen. Då ser vi att när vi bytt rem har generatorn flyttat sig lite och kommit i kontakt med en lång kopparskrub som håller fronten på motorlådan. Tablå!!! Ut Med skruven , in med en kortare. Allt väl. Sedan sov vi gott.

Denna dag börjar i stor stil . Vi avverkar 5 slussar och tar farväl av vår trogne vän Meuse. Vi går in på en av de äldsta och smalaste av Frankrikes kanaler, Canal des Ardennes. Lugn och stilla men som en kontrast helautomatiserad.

Vi njuter, tills Jan tittar ner och ser en gul lampa lysa. Ingen laddning . Hurra!!

Generatorremmen har hoppat av! Som tur är vet Jan att en diesel går utan generator (kom detta ihåg), när den väl startat, så vi kör på.

Inte en tilläggsplats att finna. Till slut lägger vi till mellan 2 tätt liggande slussar och förargar därvid en pråmskeppare som hytter med näven. Trångt.

Byter tillbaka till den gamla remmen Hoppas iland och plockar fransk gullviva som finns i mängder. Passar på att pumpa. Katastrof igen. Mängder av vatten har kommit in, och vi vet fortfarande inte hur och varför. 2 slangar har bytts, propelleraxeln läcker icke, roderaxeln läcker icke. Nu riktas misstankarna mot vattentanken, som

kan ha spruckit. Vi kör på men humöret är ej på topp, när vi kommer till le Chesne, en liten by med brygga. Vi börjar t o m prata om att vi kanske måste ge upp, ta upp båten och åka till Sverige.

26/4

Le Chesne- Attigny 28 slussar och 81 m ner

Otur är ordet för dagen. Vi hade tänkt njuta, när vi äntligen hade utförsbacke, nedåtslussning och fantastisk utsikt över dalen. Det blev inte riktigt så.

Regnet strilade, sikten var dålig men humöret ändå bra. Vi hade nått ett av våra mål: Ardennerna ska överseglas.

Det vi ska passera är en lång slussstrappa med 27 slussar. Framför den första blir vi liggande en lång stund. Lamporna lyser envist rött. Förklaringen visar sig vara ett litet tåg på 3 pråmar som ska genom. Så bra allt går sen och så mycket nytt vi lärt oss. Vi blir hela dagen följda av servicemän i små vita skåpbilar eller mopeder, som ser till att det flyter på (i många bemärkelser). Trots vädret är det en stor upplevelse att glida framåt, nedåt i det vackra landskapet. Ett vildsvin blir dagens djur. Grisen springer omkring i en stor flock med kor!!

Vid en sluss får vi vänta på en pråm. Vi kör fram, backar , kör fram. Strömmen från slussen gör att man ej kan ligga stilla. Till slut kommer den stora bjässen glidande. Han kör verkligen långsamt och fint men det är smalt och vattnet trycks undan av pråmen. När dess ena halva passerat känner vi förskräckta att vi sugts mot den med stor kraft. Jan kastar sig på gasreglaget och vi kör med emfas in bland buskarna och undgår med knapp nöd att krossas mot pråmens akter.

Den enda skada vi lider av det hemska mötet är att vår hink, som så ädelt skyddat masttoppen, fastnar i buskarna, och där sitter den kanske än, som ett rött minnesmärke, för vi kunde inte hämta den.

Något skakade fortsätter vi mot målet, Attigny, och den sista slussen. Då kommer nästa prövning. Det blåser upp och på ett par minuter har vi storm vindar kring båten. Trots att vi befinner oss på en liten kanal går det stora vågor och vi tackar vår lyckliga stjärna att vi har en tung, stadig segelbåt under oss. Det är en riktig tromb som far fram längs kanalen. Grenar och grus far i luften, vi måste fälla upp sprayhooden för att skydda ögonen, men efter 5 - 10 minuter är vinden normal igen. Vår enda skada : gästflaggan, trikoloren, far iväg med stång och allt. Au reservoir!

En timme senare sitter vi på byns krog och äter bygdens specialité´, gratäng, skinka, korv med rött vin till. Livet är ändå rätt gott. Sture mår bra erfar vi från Sverige. Skönt!

27/4 Så kallad vilodag.

Detta innebär att vi sover lite längre, 8.30, och äter lite långsammare.

Sedan drar mor till stan, medan far går loss på inredningen dvs. gör hål i skåpsväggen mellan vask och motorrum. Anledning: generatoren, som suttit i båten i 20 år får plötsligt inte plats utan slår och vibrerar mot väggen. Underligt.

När detta är åtgärdat, går far på fisketur med blå båtshake tillbaka mot slussen och förbi den för att leta efter fransk gästflagga sittande på liten svensk stång.

Passerar några fiskare som inte vet något om triolor petite. Där kunde jag ha vänt men jag går vidare längs kanalen, tills jag kommer till den vridstång som vi öppnade slussen med dagen före. (Ännu ett sätt) Ingen stång. Fortsätter 100m . Vad skådar mina blå ögon ? En liten, tapper fransk flagga flyter fridsamt på svensk pinne 4 m från stranden. Far sträcker sig ut med båtshaken. Räckvidd

3 m . Förgäves. Försöker paddla in den . Går ej. Hittar ett enormt vasstrå. Räcker nästan. Gör åverkan på naturen och bryter en torr gren. Äntligen. La France är räddat. Marscherar skrattande tillbaka med bytet . Mor sover. Hon blir chockad av mötet men glad. Far ska sedan fästa flaggan på plats. Det blåser hårt. Far tappar en fin sax, som studsar 2 ggr på däck, innan den elegant försvinner ner i djupet. Bingo!! Far går efter detta fiasko ner i båten för att äntligen avslöja var läckan är. Läger sig in över motorn med ficklampa i hand och ser en strid ström av droppar komma från sjövattpumpen. Impellerns plats. Den sitter på vår båt oerhört väl dold bakom motorn, men visst borde vi sett det tidigare.

Nu behöver vi hjälp. Läser instruktionsbok. Packningen!! Stänger bottenventilen och ringer ett antal samtal. Hopp finns!! Humöret stiger och får hjälp av god mat från mor.

28/4 Attigny- Asfeld 25 M. Summa 1047 M..8 slussar ner. Totalt hittills 87 slussar.

Småregnigt men stigande temperatur. Denna dag öppnas slussportarna med hjälp av samma teknik som den sista igår, dvs. man glider fram till en stång som hänger över mitten av kanalen och vrider den ett halvt varv. Dagens farlighet kunde ha blivit den värsta så långt!! Vid en av slussarna händer följande: Jan står på fördäck, tar tag i stången och vrider den. Vi har lite för hög fart . När Jan släpper taget, far stången bakåt och fastnar i vår mast, som ligger uppallad på en hemmagjord X-ställning. Under några kritiska ögonblick, medan 5 ton båt rör sig framåt, lyfter stången i masten ,innan den släpper med en smäll. Masten ligger kvar och darrar och rorsman Agneta, som står rakt under den, är intet ont anande, medan Jan , som sett allt, torkar svetten ur pannan. Fy, vad otäckt!!

Resten av dagens etapp går fint. Det är 27 grader, när vi kommer till Asfeld och

underbart väder.

Arne Nilsson , som tipsat oss om övervintringen i Vierlingsbeek, ringer från Stenungssund och ger oss ett telefonnummer till Volvo i Gent som har reservdelar. Härligt med vänner!

29/4 Asfeld- Vailly sur Aisne , 7 slussar ner.

Vi närmar oss så smått den stora floden Seine, men först ska vi klara av 2 bifloder, Aisne och Oise.

Dagen är dyster redan från början. Regn hela natten, stänk på morgonen, men det värsta är att pumpen nu läcker som ett såll. Alltså har vi bestämt att gå till Soissons, en relativt stor stad, och inte en meter till, innan vi fått tag på en pump.

Resan uppfylls av 3 saker. Pumpen som vi grubblar över, pråmar , som dyker upp från ingenstans och rör upp botten så att vattnet blir som en slamvälling, samt slussar som inte fungerar.

På ett ställe kommer vi ut ur slussen 10 m efter en pråm. Det är brett och härligt. Ane´ styr och plötsligt sitter vi fast. Mitt i rännan finns en dybank som vi kör in i med 5 knops fart. Det tar 15 min att komma loss. Utan vår nya trebladiga propeller hade det aldrig gått. På en sträcka av hela 20 km utan sluss kommer vi ifatt en pråm. Till slut tröttnar vi på att ligga bakom den illaluktande farkosten och försöker ta oss förbi. Då gör pråmen plötsligt 5 knop och vi tvingas upp i hela 6,4 för att komma förbi. I dessa smala vatten är en pråm som en sugpropp. Först kommer en vall med vatten, sedan ett våldsamt sug.

Första slussen utan stång har radar. Tror ni det fungerar? Vi viftar och ropar och sen ligger vi och väntar en halvtimme, ringer pratar franska, förstår ingenting mer än "ecoute" (förstått) Till slut kommer en liten vit Renault, porten öppnas, vakten rycker på axlarna och säger: "moderne technique". Tre slussar senare händer samma sak. Detta försenar oss så att vi inte når Soissons utan får ligga i en liten by vid fin gräsmatta med båtkölen säkert inkörd i dyn.

Det måste bli Soissons imorgon, för genom den gode Arne Nilssons försorg har vi ringt många samtal till Göteborg, till Volvos centrallager i Gent (Belgien) och hör och häpna. Kanske får vi en ny pump oss tillsänd i S. om ett par dar. Sedan kan kanske den lugna semestern börja. Idag har vi pumpat en gång efter varje sluss. Jobbigt. Inget roligt. Arne ska få en jättewhisky när vi nån gång träffas. Vi har aldrig sett karln mer än på foto, men han har seglat mer än tio år i Medelhavet på 80- och 90-talet och har gett oss många goda råd .

30/4 Vailly sur Aisne (som uttalas än) - Soissons .3 slussar. Totalt 97.1085 M

Valborgsmäss har regn med sig. Igår kväll var det så fint att vi hade svårt att slita oss från det granna vädret och solnedgången.

Jan är på hugget och uppe redan 6 och kl. 8 är vi iväg. Två dubbelslussar med personal och en enkelsluss strax före staden och så är vi framme. på 2 timmar.

Flodhamnen verkar fin men är dessvärre stängd. Öppnas i juli!!
Hamnkontoret används som skola. Toaletterna stängda.

Vi går till turistbyrån och får hjälp av en engelsktalande flicka. Hon ordnar taxi och ringer till Volvo i Soissant. Vi far dit och får veta , mycket artigt och mycket franskt, att den firman inte alls vill befatta sig med vår pump. Det hjälper inte med böner. " Vi säljer lastbilar."

Efter många om och men ringer vi till Gent och får dem att lova att skicka pumpen till Reims, som ligger 50 km bort. Välsignade mobil. Utan den hade vi stått oss slätt.

Fram på dagen slutar det regna och vi letar upp simhallen och får en underbar dusch strax innan man stänger. Vad vi inte visste var, att i Frankrike badar man inte näck tillsammans med barn. Inte undra på att barnen fnissar och pratar bakom våra ryggar. Jag slipper undan , men Agneta får en sträng tillrättavisning av en badmadam. På kvällen mat på en liten indisk restaurang, där dottern, 16 år, blir mycket intresserad av 2 gamla svenska lärare. Vi har mycket trevligt med henne. Hon pratar engelska.

1/5

Helgdag naturligtvis. Inga röda flaggor. Vi går i väntans tider och tar tåget till Paris. Det som med båt tar 5 dagar tar 1 timme med tåg. Väl framme lär vi oss snabbt! hur metron(tunnelbanan) fungerar och far till Place Charles de Gaulle och Triumfbågen. Massor av folk, 90 % utländska turister, men så är det också något att titta på. Vi drar oss sakta ner längs Champs Elysee´ och njuter av alla blommande kastanjetråd. Där blommar tom. en jakaranda. Vi passerar Place de la Concorde med alla dess statyer och den jättelika egyptiska kolonnen, vidare genom Tuilerierna , dvs. den gamla kungaborgen, nästan 700 m lång.

Fantastiskt för oss , som aldrig varit i Paris förut. Sedan skulle vi sett Mona Lisa på Louvren, men där var stängt. Vi promenerar i stället ner till Seine och får se Eiffeltornet på avstånd. När vi återvänder är vi överens: Paris är en av de vackraste städer vi sett.

2/5 *En av de mest dramatiska dagarna i vårt båtliv. Utan båt!*

Jan påbörjar borttagningen av den gamla sjövattenpumpen. Ane´ går till turistinformationen och är där, när de öppnar kl. halv tio. Ingen från Reims har ännu

ringt, om att den nya pumpen har anlänt dit.

Vårt vatten håller på att ta slut. Inget vatten vid kaj. Desto mera i och kring båten. Ane´ fyller en 2 l flaska på "turisten", alltid något. Det går inga tåg från Soissant till Reims men väl bussar. Dock inte så ofta. Obs. att det som vanligt , när något ska repareras, är fredag. Lördagar stängt!!!

Ane´ tar ut 300 euro på Visa, vilket ska visa (ha) sig lyckosamt.

Jan har lyckats ta bort allt det gamla utom en nedre bult, som sitter som synden, genom att lägga sig in över motorn med benen delvis i luften.

Allt prövas, alla verktyg används, men bulthuvudet blir bara rundare och rundare. Det blir många samtal till Lars Åsen, som är en sann vän. Han ringer och SMS:ar, alltid med nya tips och råd. Båt-Göran blir inkopplad och han förklarar att det inte står rätt i handboken. Vi måste värma , knacka och säga för att lyckas. Jan är genomsvett, Ane´ mår illa.

Kl. kvart i två ringer man från De Molin (Volvorepr.) i Reims. Pumpen kan hämtas. Inga bussar går som passar. Man stänger i Reims kl. 17. Vi måste snabbt hyra en bil. Vi har fått några adresser på turistbyrån. Första stället . Alla bilar uthyrda. På det andra får vi napp. Det är långt att gå. Kvart i 3 kör vi ut ur stan i en liten Renault. Vi njuter lite av naturen längs vägen, inte mycket!

När vi närmar oss Reims slår det oss att detta är en stor stad , mycket större än vi hade tänkt oss. Den är som Göteborg ungefär. Och här ska vi kunna hitta en adress, och vi har bara en timme på oss, drygt. Vi ser plötsligt en skylt, där det står Gendarmerie: Utan att tänka kör Jan av motorvägen och bromsar in utanför ett poliskontor. J. rusar in och efter en stunds palaver på diverse språk, har vi fått poliseskort genom staden. Det verkar som om även polisen har svårt att hitta. Vi kör alltså efter en polisbil med 2 poliser i, genom stadsdelar med våldsam trafik, blir omkörda av bussar och skåpbilar, så snart mister vi kontakten med polisbilen. Då är de så hyggliga att de kör åt sidan och väntar in oss. Vilka gentlemän!!! Färden går vidare och efter en stund stannar polisbilen och vi får reda på att här någonstans är det. Vi tackar för all hjälp och polisbilen försvinner. Det finns inga nummer på husen ,så vi kör lite planlöst runt och letar, håller på att krocka i en rondell, och känner oss allt mer desperata.

Vi går in i en videobutik och kassörskan ritar en skiss, och tänk; vi hittar. Det är ganska långt från den plats, där poliserna lämnade oss men ändå i rätt område.

Nu är klockan halv fem . Vi rusar in på lagret. Många vänliga men enbart fransktalande människor. När pumpen plockas upp håller Jan för huvudet och stönar: Det är inte rätt pump! Agneta sätter sig i trappan. Hon håller på att svimma. Pumpen liknar inte den Jan slitit med hela dagen. Jan ringer Belgien och frågar. De säger att det finns bara en slags pump och efterhand sjunker det in även hos Jan. Det måste vara rätt!

Så ska vi betala. Kl. är strax 5 och bilen ska lämnas 6. Jan lämnar sitt VISA-kort. Det

fungerar inte. Agneta lämnar sitt: Samma sak . Chefen ingriper.

När även han misslyckas , slår han ut med armarna och säger: Vår apparat är för gammal. Den klarar inte svenska kort: Det är då Ane´s pengauttag kommer till nytta. Räkningen är på 357 euro och vi lyckas skrapa ihop 340. Resten bjuder chefen på.

Nu gäller det att ta sig ur denna stora stad. Vi kör mot Paris och det visar sig vara en riktig chansning. Gasen i botten. Tänk att en liten bil kan gå så fort.

Skylden Soissant dyker upp , och 7 min i 18 är vi på bilfirman. 1300 kr kostar det, men det var det värt.

Vilken dag!! Men vi hade verklig tur och lyckades. På kvällen får vi flera SMS från Sverige. Tänk, vad vänner är underbara!

3/5

Vi går upp redan 8 för att ta bort den gamla pumpen. Efter att ha prövat knackning, uppvärmning m.m. återstår bara en sak: sågning med bar tumme. Bulten sitter under pumpen, så Jan får återta sin invanda ställning: liggande över motorn med huvudet stött mot en balk för att hålla balansen. Det känns ganska hopplöst att efter en kvarts jobb med bågfilmsbladet avbrutet och löst i handen, bara ha kommit 1 mm ner. Men 2 timmar senare, med svetten forsande, kan Jan ta kaffepaus. Bulten är av.

5 minuters arbete och allt det gamla är borta. Vi hade under gårdagskvällen bestämt oss för att den nya pumpen var den rätta, trots alla skillnader.

Ytterligare 5 min. och den nya sitter på plats. Det svåraste är nu att få dit rör och slangar. Till slut går det och vi startar motorn. Inget kylvatten!!

Finns det ingen impeller i pumpen? Jan drar runt svänghjulet och kikar genom pumpens "överhåll". Visst är där något som rör sig. Impellern måste helt enkelt vara där. Jan kommer ihåg ett råd från Roland H.: Håll lite vatten i insugsslangen, innan du startar. Vi gör så och drar runt för hand. Stor läcka längst ner mot backslaget!! Stänger bottenkranen och dyker ner bland rören. Ommontering. Agneta håller andan. Start. Låt motorn gå. Allt tycks tätt. HURRA!!!! (Nu 5 år efteråt kan vi konstatera , att båten varit föredömligt tät alltsedan Soissons)

Ane´ belönar Jan med 4 st. små plataner, som hon helt frankt grävt upp i en park. De levde f.ö. när vi kom hem. Vi satte 2 av dem på vår tomt, där de vuxit upp till tysklönnar!!! Snopet.

Ane´ har också hittat en camping 1 km bort, där vi kan duscha av oss svett och olja. När vi kommer hem till båten, kommer våra nya båtgrannar från Guernsey

över och vi har en trevlig stund. Kul att prata engelska. Agneta bjuder på hamburgare och vin. Vi mår äntligen bra , ringer Lars Åsen, SMS:ar till Arne N. och

tackar för all hjälp.

4/5 Soissant- slussen i St. Maxenne. 8 slussar ner. 35 m.

Detta är en av de lyckligaste dagarna i vårt båtliv. Det är TÄTT!! Vi börjar så smått tro att Jan lyckats få bort den eländiga läckan. Hela förmiddagen är vi spända och pumpar med täta mellanrum . Inget vatten.

Det är skönt att lämna Soissant. Sista natten har det varit buskörning med mopeder och bilar. Efter 8 perfekta slussningar ligger vi nu förtöjda bakom en pråm . Vädret är underbart. Livet leker.

5/5 . 5 slussar nedåt på Oise

Blött och kallt men vi är uppe och iväg kl. 8. Medström och tur med öppna slussar gör dagen effektiv. Svarta svanar, kungsfiskare, röd hästkastanj och vacker skogglider vi förbi. Båten är TÄT. Vi når Seine vid staden Conflans och lägger oss i den ändlösa raden av pråmar. Rakt innanför oss lyser en skylt: VNF. Det är bolaget som sköter alla slussar i Frankrike och som vi jagat för att, som de ärliga svenskar vi är, betala vår vignett, dvs. genomfartsbiljetten för alla kanaler i landet. Cirka 2000 kr kostar det hela . Inte mycket att orda om.

Alla pengar slut. Upp på stan och fråga efter bank. En äldre man förklarar noggrant. Vi stretar på i regnet. Då kommer den snälle mannen efter oss för att se till att vi går rätt. Vilken vänlighet.

6/5 Conflant- Boulogne Billancourt. Motström . 2 stora slussar

Köpte nya kanalkartor i går. De är mycket tydliga och bra. Seine är stor och påfallande lugn. Vi är långa stunder ensamma om vattenytan. Denna dag råkar vi ut för 2 otrevliga pråmskeppare. I fall nummer ett tycker skepparen att vi inte håller undan tillräckligt. Till slut ligger han 3 m bak oss och pressar in oss bland trädgrenarna. Tur för honom att inte Harmonis kapten har något vapen till hands!! Den andra incidensen inträffar, när vi lägger oss utanför en pråm och gör fast. Det skulle vi ej gjort. Vi får oss en rejäl utskällning. Det hör till saken att vi flera gånger gjort så och fått godkänt. Cést la vie!

Mot kvällen kommer vi in i Paris norra förorter och studerar fascinerade alla dessa husbåtar, allt från rena ruckel till flotta hem med egen gräsmatta.

7/5 In i Paris!!!

1205 M totalt, 113 slussar. Denna dag en. Vi hade haft en hemsk natt. Brädan knakar mot kajen.

Klockan 23 kommer en stor turbåt och pressar sig in bakom oss med dånande motorer. Pust!! Vaknar kl. 1 av ett knackande ljud. J. går upp och kollar. Då ligger en hel procession av skräp, flaskor m.m. mellan båten och kajen.. Strömmen vill föra dem förbi båten men en nitisk fender stoppar följet. J. lyfter upp fendern, som vi f.ö. fått av goda vänner, ur vattnet och sakta men säkert försvinner hela följet i mörkret.

När vi åter ligger i den sköna bädden hörs ett väldigt dån och vi tänker: Nu blir vi bortkörda. Vi tittar ut. Ett väldigt prämtåg går förbi och river upp våldsamma svallvågor. Efter detta relativt lugnt.

På morgonen lämnar vi platsen kl 9 efter det att en mycket vänlig vakt talat om att vi inte får ligga där. Som om vi inte visste det.

Långsamt och värdigt tuffar vi nu in i en av världens mest berömda städer. Medan stadens människor rusar, cyklar, tutar och stressar, tar vi oss förbi Eiffeltornet och de 27 vackra broarna. Vi rundar Notre Dame och kommer snyggt in i slussen till Port de Arsenal. Hamnen tycks full av båtar, men hamnkaptan anvisar oss plats. När vi närmar oss den, fylls vårt synfält av en stor, vacker svensk flagga. Den satt på en synnerligen ombyggd Fortissimo, som tillhörde Birgitta och Bengt Larsson från Nora. Vi blir snart inbjudna till dem på ett glas rött. De planerar att ha båten i Medelhavet under flera år. Trevliga människor som dragit sig tillbaka från stressen. Som vi!

När vi går till vår båt, glider en stor pråm och flera turbåtar förbi i den smala rännan, som finns mellan båtraderna. De kommer från kanal St. Martin som går genom hela staden, delvis i tunnel.

8- 10 maj

tillbringade vi i Paris. Vi utnyttjade tiden bra och hann se många av stadens berömda platser. Vi är inga stadsälskare men här kunde man stannat mycket länge utan att det skulle blivit tråkigt.

Lämnade staden och gick en kort sträcka och lade till strax framför en sluss. Det var skönt att ligga och kika på andra som slussade. Vi höll på att sätta i halsen, när en passagerarpråm, minst 100 m lång, vände i bassängen och for mot Paris igen. Tala om mm- precision.

11-14 maj 3 fina dagar i Moret sur Loing.

Vi gör den sista delen av Seine utan problem och viker av in på en biflod: Loing.

Slussarna går bra , men det är skitigt och lite äckligt för Jan som måste klättra upp för algkletiga stegar, för att lägga om tamparna. Vi puttrar förbi några riktiga överklassvillor: Paris förorter. Vi fastnar för den lilla staden Moret på flera sätt: för det första är det för grunt vid alla bryggor och för det andra är Moret en helt ljuvlig, tror vi, typisk fransk småstad, full av rosor och andra blommor, vackra , gamla hus och inte minst fina restauranger. Under tiden vi ligger där går slussvaktarna i strejk, vilket för vår del inte gör så mycket. Vi njuter!! Här träffar vi bl.a. ett engelskt par som köpt en pråm, 30 m lång, som de lever i för gott.

14 maj 10 slussar upp. Summa 131.

Vi lämnar Moret. Strejken är slut och vi får vänta på alla pråmar, som inte rört sig på några dar. Vi hamnar i ett "tåg" med ett kanadensiskt sällskap, som har en hyrbåt, bred, flat och bekväm, samt en motorbåt från England med en ensam man, Bob, ombord.

Kanalresan 19 maj -29 maj 2003.

Saint Satur- Cours les Barres 24 M. 9 slussar upp.

Det regnade våldsamt hela natten och vi var tveksamma till att fortsätta. Men upp kom vi och i regnet gick vi några hundra meter till en stormarknad (supermarche). Där köpte vi bl.a. vattenslang och kopplingar, som vi saknat länge, samt diesel. Dieseln körde vi till båten med "säckakärran", mycket användbar.

Vi kom iväg vid 10-tiden och det öste ner hela dagen. Det var det ena att minnas från den 19:e, det andra var att bortsett från en slussvaktare, som hade mysiga blommor vid slussen, så fick vi ingen hjälp av någon. Alla stod bara och tittade surt på oss och Jan fick klättra som en galning i blötan upp för smutsiga stegar och lägga om tampar. De tyckte väl att det var vårt fel att det regnade. Till råga på allt ville de sen ha hjälp med utslussningen. Gud, så sura vi var!! Vi hälsade knappt på dem.

Vi hade bestämt målet i förväg, en mysplats, och därför tuffade vi förbi en stor hamn med dusch och fin service.

Nu sitter vi här i Cours med el, vatten, kall dusch, "hål i golvet toalett" men med vacker omgivning. Harmoni står fint förankrad med kölen i botten för andra gången denna dag. Första gången var vid lunchtid, då vi satte oss i dyn, hoppade i land och band båten som en annan häst vid ett träd.

20 maj Cours- Decize 30 M , summa 1391 M, 8 slussar upp, summa 193.

Fullt jobb att komma loss ur dyn. Försökte backa men det var lönlöst . Vi fick vrida ut fören och ge full gas, så lyckades vi tugga oss iväg. Fin dag med snälla slussvakter. Hade på slutet sällskap med hyrbåt. Fyra tyska män ombord.

Jan fick hjälp och slapp klättra! Decize är en fin gammal stad med alldeles utmärkt vin att tillgå efter varm dusch och god middag.

21 maj Decize - Garnat 15 M , 6 slussar upp.

Typisk båtfrukost:

Tevatten på (rödsprit tar tid , när man värmer), 2 skivor bröd till J., en till A. Var sin yoghurt, prat om väder, kommande resmål och hemlängtan. Titt på termometern, samma fleecekläder varje dag. Ingen vårvärme precis.

Denna dag kom vi iväg 10, efter det att A. varit i stan och postat brev till Sverige. Fick sällskap och mycken hjälp av tyskarna . 6 perfekta slussningar .

Nu ligger vi långsides vid flytbrygga med 2,6 m vatten i Garnat. Här bor ett berömt engelskt författarpar i ett hus som alltid står öppet. Deras husbåt Rosie ligger vid bryggan. Vi har nu kl. 17 intagit ostbricka a la A. och vin a la J. och är lagom lummiga och trötta.

Det har varit en fin fågeldag med stork, 20-30 bruna glador, ormvråk, tornfalk och till slut en blå blixtn som for förbi, en kungsfiskare.

Garnat- Digoin 22 maj 22 M, 9 slussar upp.

Vi lämnade en av de finaste båtplatserna dittills och vinkade adjö till australiensiska grannar. De var seglare och tyckte inte om kanalbåten de hyrt. I slussarna är de väldigt svåra och kanar runt lite hur som helst.

Vid lunch la vi till i dyn vid en by och köpte färskt bröd. Kom sedan inte loss men vänligt båtfolk knuffade ut oss. Fin dag med många fåglar.

Plötsligt tjöt det till i motorn. Nej, inte nu igen. Hemska tankar flög genom hjärnan. Men J., som numera är båtmekaniker, fixade detta lätt.

Smutsig och dan fick han dit fläktremmen som hoppat av.

I övrigt en riktigt fin resa till Digoin över ett par vackra akvedukter. Nu ligger vi fint vid flytbrygga. Här i södern är servicen mycket bättre, dusch både här och där!! Köpte poletter och hann precis blaska av oss före stängning.

Sen hände det omöjliga; vi kom inte ut. Klockan var 18 och allt stängdes då.

Vi fick några ångestfyllda minuter, innan hamnkaptan hörde våra rop och släppte ut oss. Baklås kan man kalla det.

Sedan lyckades J. tappa några öl i en butik. Mycket pinsamt. Vänliga människor hjälpte oss att torka upp.

Vi gick efter god pizza-omelett-glassmiddag ut till akvedukten, där vi fick en underbar vy över floden Loire och betande Charolaiskor.

23 maj Digoin- Palinges 17 M, 9 slussar upp.

Hittills hade vi efter Paris i stort sett färdats utmed Loire, Frankrikes längsta flod och kanske också den vackraste. Tyvärr är floden för grund så man har byggt en kanal vid sidan av. Därför fick vi inte se så mycket av Loire.

Nu skulle vi in på canale de Centre som binder samman Loire med de östligare Saone och Rhone. Sista kanalen alltså!!

Det blev en mycket het och vacker dag. Över 30 grader och en barometer som sjönk 50 mm på 24 timmar.

Direkt ur dagboken: Harmoni ligger snyggt inkörd i dyn för kanske sista gången denna resa. Vi har legat och slöat i en ekdunge och tittat på betande kor. Vi befinner oss i området Charolais som har givit namn åt den vita , i Sverige så vanliga korasen .

Annars började dagen med att Jan tog farväl av vackra Loire med kikare på magen. Efter frukost gick J. och införskaffade en ny fläktrem, och monterade den. Den satt kvar i 10 sekunder , fel bredd. På med den gamla igen.

9 eleganta slussningar och nu sitter vi här och inväntar ovädret.

24 maj Palinges- Montceau les mines (gruvstaden). 12 M , 8 slussar.

Den finaste kanalen hittills. Sällskap med kanadensare i hyrbåt. Bra slussning i det åskvarma vädret. Fått SMS från Lars Å. om ovädret! Skönt att vännerna känner med oss!!

När vi gick in i staden Montceau skulle vi öppna slussen genom att dra i en lina som hängde ner från en bro. Det gick fint att nå den men sen fastnade den i vår liggande mast, vilken nästan lyftes ur sitt läge (över våra skallar). Kunde gått riktigt illa.

25 maj Montceau- St. Leger. Mors dag och Åses (vår ena dotter).

17 M samt rekord i slussning, 28 st.

Vi nådde toppen efter 9 slussar och sen kanade vi neråt.

Det regnade men inte så farligt som vi trott. Fick sällskap av en fransk båt med ett par ombord och med dem hade vi sällskap hela dagen.

Vi avverkade den ena slussen efter den andra i en rasande fart.

Slussarna var här automatiska och vi hade hela dagen en bil som följde oss och såg till att allt gick bra. Fin service.

Vi har nu blivit riktigt bra på slussning och Harmoni sköter sig som en ängel.

När kanalbåtarna utan köl dansar hit och dit i vattenmassorna går H. som Sven Duva rak och stolt och bara klarar detta!

Hon går in i slussen som ett spjut och när vi väl fått fast henne ligger hon pall.

När slussen är röd, dvs. någon kommer från andra hållet, backar hon snällt eller ligger helt stilla och väntar på sin tur.

I dag hade vi väldigt lite kylvatten och vi väntade bara på kokpipet.

Troligen hade en plastpåse fastnat över insugshålet. Problemet försvann i en sluss.

Kl 17 kom vi till St. Leger, duktigt utmattade men stolta.

Vi hade läst mycket positivt om hamnen. Det var bara det att det var fullt.

Vi försökte framför en av alla dessa bopråmar. Pang! Sten i botten.

Backade ut och försökte vid kapteneriet. Bom i en ny sten.

Backade ut igen och observerades av en ensam spansk gentleman som vinkade in oss att ligga utanför hans båt. Han bjöd på whisky också. Hyvens kille!

Nu måste vi gå till honom med en pernod, en fransk "stänkare".

A. hade som vanligt bjudit på en supermiddag i ösregnet och sen satt vi och myste under tältet. Tänk, jag trodde att vi skulle huka oss under solskyddet, inte tältet. I morgon Saone!!

26 maj. Saint Leger- Chalon sur Saone 19 M ,1493 totalt, 18 slussar ner, 271 tot

Fin gästhamn i St, Leger. Ren , fin dusch och toa. Vi var uppe tidigt och hade bestämt med

den trevliga slussvakten att vi skulle försöka komma före en penich, en passagerarpråm. Det gick nu inte utan vi fick ligga och vänta. När vi sedan kom i väg, körde vi snabbt ifatt penichen, som kröp fram med 3 knop.

Den körde sakta för att folket ombord skulle få se mycket, men för oss var det oerhört enerverande och det var stört omöjligt att ta sig förbi i alla dessa hårnålskurvor. Ingen spikrak kanal där inte!

Vi tog i stället paus i en liten stad och åt en riktigt fransk middag. Otroligt gott.

Sen fortsatte vi vår färd med massor av slussar kvar men nu var vi ensamma, så det gick både fort och bra.

Den sista slussen var enorm , tyckte vi, 11m djup, men där fanns flytpollare så det gick galant. Däremot hade vi vissa problem uppe på höjderna. Dels blåste det kraftigt rakt bakifrån, så vi hade svårt att hålla båten, dels var det så mycket vatten i slussarna , att våra fendrar inte gjorde någon nytta. De la sig på sidan och hade ingen vägg att skava mot.

Äntligen kom vi ut på floden. SAONE. Konstig känsla att se denna jätteflod , när vi var vana vid alla de småkanaler vi glidit på ända sen Seine.

Vi gled medströms några km och svängde sedan av på "avtagsvägen till Port de plaisece (småbåtshamnen). Här fick vi genast hjälp att hitta fin plats längsides flytbrygga. Slut på dyparkeringar!! Massor av dyrbara farkoster trängdes . Vi var bland de minsta. För första gången ser vi segelbåtar med fälld mast och bland dem tom. en svensk. Det var en Beneteau "Hector" med ett göteborgskt par. De var på väg hem efter 3 år .Trötta var vi båda,så vi bestämde att den 27 skulle bli vilodag.

Vi avslutade dagen med en promenad i 20 graders ljummen värme i denna relativt stora stad.

27 maj. Vilodag i Chalon.

Vi sov länge, tog det lugnt, gick och tittade i hamnen. Trevliga människor, bl.a. mötte vi en holländare, som vi träffat på i Belgien. Han framförde en blå , låg och bred motorbåt av racertyp.

Vi fortsatte upp i staden , som var mysig med hundratals cafe´er och restauranger. Där fanns en stor vacker kyrka i Notre Dame -stil och vi såg också en målning på en husvägg, som var enormt fin . Man fick känslan att man kunde gå rätt genom väggen.

Eftermiddagen ägnade J. åt båten , medan A. besökte den största stormarknad vi sett med över 50 kassor.

På kvällen gick vi till domkyrkan på konsert och fick höra bl.a. Schubert framföras av stor orkester, fin kör, bra solister och utmärkt dirigent.

28 maj. Chalon-- Macon. 32 M (1525) 1 (en) sluss ner. 272 totalt.

Handlade diesel och motorolja och lite frukostmat. Kom iväg vid 10-tiden.

Floden var bred, mäktig och grann. Dagen var het, 35 grader, trots soldis. Vi såg nästan inga båtar på hela dagen, 2-3 pråmar mötte vi och blev omkörda av lika många snabba motorbåtar. En sluss skulle vi genom. Vi var rädda att det skulle vara en stor rackare, men det visade sig att den bara var 2,5 m. Skönt... Vi hade blivit lite allergiska mot slussar vi det här laget.

Vi såg en massa fina fåglar under dagen bl. a. sommargylling, svart svan!!, silkeshäger och skäggtärna. Storspoven ropade och vi njöt av den breda floden och den fina utsikt den erbjuder vana vid trånga kanaler, som vi var.

Väl i Macon, som är en stor stad, hittade vi snabbt småbåtshamnen. Den var väldigt väl skyddad i en vik utmed floden. När vi såg den, började vi diskutera att lägga båten där över sommaren. Vi bestämde oss för att sova på saken!

Under kvällen blev J. av med sina viktiga hjärtabletter. Efter att ha vänt upp och ner på hela båten, hittade vi dem. I spinnakerpåsen. Där låg också J.s sedan länge försvunna gypaskor. Tablå!

29 maj. Arbetsdag i Macon.

Vi gick upp kl 8 och packade och tänkte. Sen gick J. och förhandlade med hamnkapten och vi fick ligga 75 dar för 400 euro. Billigt tyckte vi. Översyn ingick! J. bytte olja. Oljefiltren slut. Fick sätta dit det gamla.

Ane` gick för att hitta busshållplats. Hon kom vacklande tillbaka. 32 grader och svetten rann om oss. Vi beställde taxi till TGV stationen (TGV är världens snabbaste tåg, 250-300 km/tim). De 3 km till staden gick vi igår, det får räcka.

Vi fick åka fint, men vart kör hon? Ut genom stan, bebyggelsen försvinner. Är vi lurade? Vi frågade. Hon (chauffören) skrattade och sade: Vi är snart framme. Efter 7 km trodde A. att vi var på väg till Lyon, men då svängde vi in på stationen. Så långt utanför har man alltså byggt den helt nya järnvägen. Den sparar kanske tid men knappast miljön! Taxin väntade och vi köpte biljetter för 1000 kr var till Vierlingsbeek, där bilen väntade. Billigt.

Taxin körde oss till staden. Vi beställde henne till morgonen därpå och sen tog vi igen oss med en kall öl, innan vi långsamt promenerade till båten. A.s knä värkte, det mår inte bra. Vi gick längs Saone, som på kvällarna delvis är avstängd för trafik. En smal rämma är kvar till den och resten upptas av olika vattensporter. Denna sköna kväll kunde vi se rodd, segling, kanoting samt dessutom vattenskotring.

Fint att skåda för de hundratals människor som flanerade. Saone var den vackraste floden hittills.

Molnen tornade upp sig och åska var på gång. Dags att åka hem till Sverige!

Hemresan.

TGV till Paris, byte till annat tåg till Bryssel, Byte igen och byte igen.

Vierlingsbeek där vår "lyftvärd" van den Boegaard kom och mötte. Startade bilen, som aldrig stått så länge. Den spann fint men så kom chocken. En holländare kom fram till oss och sa: Er bil läcker !! Vi vågade oss till en verkstad, där efter en nervös väntan en man kom ut och tittade: Det här ser skumt ut, sa han . Jag måste be chefen titta.

Chefen kom, böjde sig ner och tog lite av vätskan på fingret. När han luktat, sa han småleende: Ni kan åka. Det är vatten. Det var vår första bil med AC , och nu vet vi att det ska komma vatten!!!! Bilresan hem inget problem:

Macon till Medelhavet 12 aug – 21 aug 2003

Den 12 aug körde Gunnar Kaudern oss till Bromölla station där vi klev på Kustpilen kl 7 på morgonen. I Edenryd var det fortfarande varmt och riktigt sommarväder både till lands och sjöss. Vi har badat massor av ggr i Tomsabo. Byte tåg i Malmö och i Kastrup steg vi på ett SAS-plan som tog oss till Paris på knappt 2 timmar. Hettan där var makalös och när vi klev av tåget i Macon Ville fick vi reda på att det just då var 42 grader i skuggan. Alla pustade och slog sig för pannan. Taxichauffören visade var närmsta supermarche ´fanns. För oss var det bara 1 km att gå. Hettan gjorde att vi inte kom dit förrän halv tio på kvällen men vi fick allt vi ville ha utom färskt bröd. Det var nermörkt när vi kom till båten. Tidigare den dan hade vi träffat den snälle hamnkaptenen. Han log med hela ansiktet och bjöd oss på öl när vi betalade vår sommarräkning 408 euro.

Att återse Harmoni var kärt. Alldeles torr utan minsta läcka i toan låg hon där fint förankrad vid brandgul boj. Allt var bra ombord och Jan satte genast igång med översyn. Han hade noga planerat vad som behövde göras och kvickt gick det. Bult till generatorn byttes och nytt oljefilter sattes i. Han hällde i batterivatten, satte batteriet på laddning och monterade solcellen. Motorn startade på en gång. Min snillrike man kopplade värmeflärten till det elektriska på bryggan och fann neutralknappen som gjorde att det blåste frisk luft hela varma natten.

13 aug. Macon – Neuville 33M 1 sluss

Kom inte iväg förrän 10.00 (just nu 20.00 glider ett jättestort vitt passagerar-fartyg förbi, ca 130 m långt)

Vi ville säga Hej till kapten och hade en hel del att bestyra. Motorn startade men det kom inget vatten. Morfar kom snart på det. Stängd kran! Tablå! Tuffade iväg i hettan men båten gick långsamt. Vi kom upp i 4, 5 knop men med alldeles för hårt arbetande motor. Vibrationer och konstigt ljud. Dessutom ingen logg. Vi la till vid en bogserbåt efter 2 M. Morfar iförde sig badbyxor, snorkel samt glasögon. Sikten var obefintlig men vattentempen enorm. 31 grader. Inga problem att vara i floden Saone. Dök ner till propellern och fann en hel ruska sjöväxter runt axeln. Slet bort det och dök ner till loggpropellern. Vips bra. Därefter runt till vattenintaget. Perfekt. Farten blev nu normal, vibrationerna försvann och vi tuffade på. En sluss på fyra, fem m gick bra. En tysk vi träffat i Macon slussade med oss. Han och hans fru låg med sin båt på utsidan av flytbryggan till en seglarskola. 10 euro. Grillning, kall dusch. 34 grader hela dan, i solen 50. Soltält, vind och mycket vätska räddade

oss. När vi precis grillat började det att åska men det kom alltför få droppar regn. Landet var helt bränt. Vad levde korna av?

14 aug. Neuville – Les Roches de Condrieu 35M 3 slussar

Kom iväg strax efter 8 i behagliga 23, 24 grader. Brydde oss inte om duschen vi provade igår. Efter gårdagens färd var vi ju helt överhettade och fann på den tilläggsplatsen inte bara kall cola och öl utan också en trevlig hamnvärdinna som visade oss till en utedusch med iskallt vatten. Det var ljuvligt skönt. Åskvädret som bröt ut igår när vi precis avslutat vår måltid var det värsta Jan sett. Agneta la sig med en våt handduk över pannan och Jan satt modigt uppe och redde ut stormen.

Idag har vi slussat tre ggr. En av slussarna var nästan 12 m djup men tack vare flytpontoner var det inte så skräckinjagande.

Lyon gled vi igenom utan att tänka på att det är en av Frankrikes största städer. Efter Lyon kom vi ut i vår slutgiltiga flod Rhône. Stor och bred var floden och grönaktigt vatten förde den med sig. I en sluss lyste inga lampor varken röda eller gröna, så vi gled in i den. Då rusade slussvakten ut, gestikulerade och skrek: - Är ni kloka eller....? Dumma i huvet måste vi i alla fall varit för vi begrep inte att vi gjorde fel. Bakom oss ångade en stor pråm fram och vi backade förstås undan. I sista slussen gick det också tokigt. Lanternan fick sig en smäll men hittills har den vid test visat sig lysa. Även idag blev det åska och störtregn. När det var ca 6 km kvar till Les Roches brakade det loss. Agneta fick ner och blunda och Jan stod modigt kvar än en gång medan det blixtrade runt om i bergen. Jan såg plötsligt ingenting. Otäckt. Tursamt nog var vi på rätt kort tid framme i en Port de Plaisance (småbåtshamn) och där var gott om plats. Hamnkaptenen sålde diesel och visade oss fina toor och duschar. Regnet upphörde. Jan kollade båtar. Sorgligt många var i väldigt dåligt skick. Kvällen innehöll restaurangbesök, 35 euro men vi fick mkt för pengarna, 3 rätter plus vin,

När vi gick på bryggan blev vi inbjudna till Carpe Deum ägd av Ewald och Gerda från Kiel. Vi drack rödvin och pratade tills mörkret föll. Ewald bjöd Agneta chevalereskt armen och följde oss ”hem”.

15 aug Les Roches – Valence 35M 3 slussar

Fransk helgdag. Visste vi det? Nåväl, fem i åtta tuffade en liten okänd tysk segelbåt iväg. 23 grader, ingen sol, perfekt. Vi snabbade oss och var igång tio min efter. Gerda och Ewald hade ingen diesel så de fick vänta. Vi pinnade på men höll på vår egen fart, 5,2 knop, vilket betyder 6 – 7 knop medströms. Vid varje sluss fick tysken vänta varpå vi gled ikapp och in i slussen. Bingo! Tre slussar, sammanlagt tio min väntan. Bra. Var under resan i färd med att hinka upp vatten då återigen handtaget gick av och vi tappade spannen. I samma ögonblick mötte vi ett ungt franskt par i supersnabb motorbåt. Vad gjorde dessa två? Jo, dom vinkade, stannade och gjorde en fin upphämtning av spannen. Jan fick klara problem med synen när han mottog spannen av denna synnerligen lättklädda läckra dam. Kom till Valence 15.30. Helt slut av värmen. Fick tag i dusch och toa. 14 euro. Kl 18 kom Carpe Deum. Ewald och Gerda kom över till oss och vi hade en fin kväll. Lite duggregn piggade upp men vi var rejält trötta. La oss 22.30 och sov gott. I övrigt såg vi inget av Valence, men på kvällen lystes en

vacker borg på andra sidan floden upp till ett fantastiskt blickfång.

16 aug Valence – Viviers 28M 3 slussar

Båda båtarna behövde proviantera så i hettan (mer än 30 grader) gav vi oss av till köpjätten Geant. Gick över en bro över autobahn där en hiskelig trafik rådde redan på morgonen. Det tar sin lilla tid att handla i affärer med jätteutrymmen och inte hittar man så bra heller, men vi fick vad vi behövde och var vid båtarna vid halv-elva-tiden.

Dagen blev jättevarm. Ingen åska turligt nog men mycket dricka gick åt. Vi slussade två ggr med samma pråm och samma två tyska båtar. Konstigt nog körde pråmen i så lagom fart så vi nästan undrade vad som stod på. Slussarna var höga, 13 – 16 m men det gick fint med flytpollare. Loggen stannade emellanåt, mycket skräp flöt omkring och det var lätt att ngt fastnade.

Lars Åsen, Per Diurlin och dotter Åse har SMS:at. Roligt få dessa små hälsningar.

Framme i Viviers la vi till bredvid en engelsman. En holländsk fru mötte vid bryggan och tog förtöjningarna och la fast. Engelsmannen hjälpte också till. Man får säga att folk för det mesta var oerhört rara.

Här fanns vacker utsikt, två duschar och en toalett samt en trivsam hamnkaptan. Allt var fräscht och nytt. Engelska paret i Moodyn bjöd på välkomstöl. De berättade att de hyrt ut sitt hus, köpt båt och tänkt sig till Spanien på obestämd tid. De hade endast haft båt i två år. Dessutom låg här en SVENSK! Kennet från Skanör i hemmabyggd Allegro 331. Han hade seglat på haven i sju år och bl a hämtat sin fru i Västindien. Nu hade han varit i Sverige och visat upp henne och var på väg över Atlanten för fjärde ggn. Han hade kontakt med gubbar i Danmark, Dalarna och Panama angående vädret och berättade senare på kvällen att det fanns två stora åskväder, ett vid Barcelona och ett norr om oss. Vi blev tveksamma om vi skulle ge oss av dagen efter.

Gick en rejäl runda i denna urgamla stad med prång mindre än i Gamla Stan i Sthlm. Vi gick upp till ett torn med fin utsikt, såg på en katedral och tog siesta med glass och iste vid torget. På kvällen bjöd Gerda och Ewald på grillfest.

17 aug. Viviers – Avignon 39M 3 slussar (av vilka en var Bolléne, 23 m)

Denna dag började mycket speciellt. Vi hade kommit överens med Ewald och Gerda att gå upp tidigt och komma iväg kl 8. Det var långt till Avignon.

Kennet, engelsmannen och hamnkaptanen avlämnade väderrapporter om regn och åter regn. När regnet dessutom kom ställde vi in resan. Två timmar senare ändrade vi oss. Fronten hade passerat trodde vi och vädret var svalt och perfekt, mullet och 25 grader. Vi passerade Bolléne (två båtar) De andra, Kennet och engelsmannen stannade i Viviers. Kl 14 ung började himlen mörkna, vi kom till sluss 2 och en mindre motorbåt körde ikapp oss. Slussningen gick bra men när vi kom ut ur den blåste det kraftigt, så vi tog ner soltältet. Första blixten kom och Ané gick ner. Samtidigt avvek den lilla båten till Port Deux (en liten reservhamn) DET BORDE VI OCKSÅ HA GJORT! Regnet tilltog och snart var vi inne i

ett inferno. Blixtar, åska och ösregn som hela tiden ökade i styrka. Men det mest skrämmande var trots allt vinden. Det blåste så hårt, att Jan fick hålla sig i sprayhooden och regnet slog rätt in i ögonen. Mitt i detta ökade plötsligt vinden till det dubbla. Man såg en vit våg av vatten och vind komma emot sig och det var bara att böja sig ner och hoppas att masten skulle ligga kvar. Vi vet inte hur mycket det blåste men aldrig hade Jan i Sverige sett något liknande ens på land. Den värsta pärsen kom när vi skulle passera tre broar med ganska tätt sittande fästen. Vinden kom snett framifrån och vi drev våldsamt åt babord. Tack, gamla volvomotor för att du pallade för det och orkade hålla upp, annars hade vi varit spillror. Plötsligt slog blixten ner i en bro, kanske 100 m framför oss. Blixt och knall kom i princip samtidigt och hjärtat for verkligen upp i halsen. Efter broarna blåste det lika hårt och ryckigt, men då kände Jan att båten skulle klara sig. Carpe Deum följde som en skugga, 50 – 100 m bakom oss. När floden svängde styrbord fick vi motsjö, stor som i kuling på Östersjön. Precis när Ané vaknat till och börjat orientera oss såg vi ett fenomen, en tromb, framför oss. Den rörde sig med otrolig fart, men tro det eller ej, det visade sig vara en surfare i detta väder!

Långsamt avtog allt och i Avignon sken solen. Där visste man om det förfärliga ovädret och förundrade sig över att vi varit ute i det. Sannerligen, det var det värsta vi varit med om i vårt båtliv! Detta oväder var början på avslutningen på den enorma hetta som rått länge och dödat tusentals gamla människor i Frankrike.

18 aug Avignon – Arles 22M 1 stor sluss

Vi tog det lugnt på morgonen. Det hade vi bestämt för det var ett måste efter den hemska gårdagen. Hade tur hitta en ledig tvättmaskin och fick tvättat. En snäll moderlig holländska ombord på en jätte-motorbåt kom med en torkställning som hon flinkt fällde upp på bryggan. Alla är så hjälpsamma när man är på kanalerna. Det var en varm dag, molnfri och utan vind. Gick upp för en massa trappsteg till en park som innehöll fina buskar och träd, där nerium och hibiskus blommade. Parken tillhörde påvornas palats. Vi besökte förstås katedralen Notre Dame, köpte födelsedagskort och ringde till våra holländska vänner. När vi gick på stora gatan såg vi en sån där fantastisk levande staty (skådespelare utklädd till medeltida dam) Absolut imponerande att stå så stilla i värmen och bara göra pyttesmå rörelser. Vi la förstås en slant i lådan.

Under promenaden stötte vi på Ewald och Gerda. Vi lunchade ihop och gick sedan ”hem” till Harmoni. Packade ihop tvätten, hällde flodvatten, några spannar var för att orka påbörja resan för dagen söderut. Tyskarna dök inte upp vid 14-tiden som bestämts, så vi gav oss av ensamma, klarade av en stor sluss bra och nådde Arles vid 18-tiden. Fullt vid flodhamnen men vänliga händer såg till att vi fick plats bredvid Lilly och Sten, gemytliga danskar, som direkt bjöd in oss på vin och nötter. (Vi upptäckte göräcklig oljegegga i vattentanken!!!)

19 aug Arles – Port St Louis 23M inga slussar

Morgonen gick åt till att gå och handla. Lilly i grannbåten gick till frissan, annars skulle de åt samma håll som vi. Nu var vi strax vid den plats där Rhône delade sig. En arm, Petit Rhône (lilla Rhône) mynnar ut i Sète. Dit skulle Ewald och Gerda. Den andra armen mynnar i Port St Louis, och dit var danskarna och vi på väg. Det blev en lugn färd med endast oss

själva som sällskap. Någon pråm såg vi och även ett riktigt stort fraktfartyg och så en hel del motorbåtar. Av det sank berömda landskapet Camargue såg vi inget beroende på höga flodbankar. Kom fram till sista slussen för resan. Där fanns inte många platser vid kajen, men hyggliga tyskar i nyköpt Hallberg Rassy lät oss ligga utanför dem. En pratglad tysk-dansk tog kontakt och undrade efter ett tag om vi ville masta på före slussningen. Ja, hur skulle det gå till? Jo, han kände någon som kunde fixa det med mobilkran kl 17 – 18 ung. Kostnaden? 50 euro. Vi tänkte en stund och bestämde oss. Det här skulle ju bli billigare än efter slussen. Medan vi väntade hände en olycka. En snabb motorbåt körde förbi och drog upp ett väldigt svall. Vår båt och tyskarnas kom i otakt och vår bakre knape slets upp. Snart gav sig tyskarna iväg. Det danska paret i sin fina Opus 34 kom, Lilly fin i håret. De tackade också ja till mastning före slussen. Men var fanns karlen som skulle ombesörja detta? Helmut (tysk-dansken) gick som katten kring het gröt, och nu hade vi också fått SMS från Arne i Stenungsund ”Akta er för att masta före slussen. Han, Helmut luras!” Jan blev galen och sa åt H att ”nu vet vi hur du är, och luras du, välter vi båten du bor i!”

Helmut bodde sen två år i en liten båt på land, med norsk skogskatt, som hade tre fina ungar. Han väntade på sin käresta, en skånska från Malmö. Hon skulle komma veckan därpå.

Snälle Sten, stor som en jätte, hjälpte oss få masten på bockar på land. Jan fixade med allt som måste göras. Vantskruvar, vant, windex, VHF-antenn m m , och detta i stekande sol. Som väl var fanns en vattenkran en bit bort. Den utnyttjades flitigt till hårtvätt, sittdusch och dricksvatten förstås.

Karlen eller karlarna som skulle sköta kranen, var fanns dom? Jo, nu blev det tal om att först imorgon kunde det bli av. Va!!! Efter en stund förstod vi i alla fall att en av de fyra, fem män som satt i ladan och söp och skrek var den som skulle lyfta masten med den rostiga kran som stod utanför. Ingen mobilkran alltså som utlovats. Sten som var duktig, lugn och stark blev vår räddande ängel. Tro det eller ej, kl halv åtta stod masten på Harmoni men det var ett helsikes jobb för oss att få stagen på plats. Det verkar som om de krymper under vintern.

Jan var värd 5 stjärnor för sitt tålamod!

20 –21 aug Port St Louis – Navy Service - Port St Louis 2M 1 sluss

Jan skulle bara ha EN stjärna för han glömde det viktigaste! Han kollade inte var felet på rullen fanns. Hur som helst. Vi utrustade i hettan, bytte plats med danskarna, hjälpte dem med att få upp deras mast på kaj, gick igenomslussen vid middagstid och allt gick bra. Vi var nämligen varnade för virvlar i slussen, där sött flodvatten och salt vatten från Medelhavet möttes. Slusshöjden var noll m. Vi la oss vid kaj i den stora hamnen i Port St Louis. Tog siesta i hettan, gick sen och köpte diesel och mat. Träffade Sten och gick till andra sidan slussen på eftermiddagen för att hjälpa dem med mastningen. Då var masten redan uppe! Det hade gått med nittio när gubbarna äntligen bestämt sig för att hjälpa till. Bjöd hem Lilly och Sten på ost och vin, trevligt. Sten och Jan grunnade på felet på rullen men kunde inte klara av det. Dagen därpå var vi vid Navy Service, där vi skulle ha båten över vintern. Beställde tid för upptagning den 1 okt. Efter att ha gått runt området fyra ggr i värmen hittade vi Arne Nilssons båt, där vi fick lov att lägga ifrån oss mastställning m.m. Vi kunde SMS:a till Arne att hans båt såg perfekt ut.

Jan, som blev mer och mer deppad för felet på rullen insåg att vi knappast kunde få upp genuan. Pga de små detaljer som trillat av i Holland under vintern, kunde vi inte mata in

seglet. Katastrof! Philippe som ägde stället kom och tittade och riste på huvudet. Inga glada miner precis!!!

Till slut fick Jan en idé. Tog en tång och en stor skruvmejsel och vidgade springan där focken normalt skulle in. Vi lyckades tillsammans på en timme få upp seglet. Lättade gick vi tillbaka till kajen i Port St Louis, hittade en skeppshandel, köpte två sjökort och en knape. Den monterades bak på styrbordssidan bredvid den förstörda. Sen flyttade vi båten till capitaineriet, där under kvällen en stor fisketävling ägde rum. Man vägde fångsten. Vann gjorde den båt som tagit en tonfisk på 176 kg, drygt två m lång.

Medelhavet 22 aug – 7 okt 2003

22 aug Port St Louis – Marseille 26 M

Efter 1750 M och exakt 300 slussar hade vi äntligen nått Medelhavet.

Jan gjorde fyra bragder redan på morgonen som han grunnat på under natten

- fixa mantåget
- kapa rör och byta sladd på solfångaren
- laga läckan på avgasröret med ny slangklämma
- göra klart byte av knape

Halv tolv satte vi segel i bassängen vi legat i två dygn. Det var spännande. Skulle rullfocken fungera? Jo, minsann, men vad var det för en liten fock vi fått på? Jan visste inte vad han skulle tro. Rätt segel var det i alla fall inte.

Vi seglade ut i kanalen, passerade Navy Service på höger sida och var ute på riktiga Medelhavet. Lilly och Sten kom tätt efter i sin båt "Liv". Vi fick en fin segling till Marseille, 26 M men det tog nästan 7 timmar. I hamnen var det livlig trafik. Det var ju kväll och alla skulle i hamn. Vi rundade ett slott i en trång passage och kom där lite nära en färja, som tutade ilsket, men den kunde gott saktat in.

Söt hamnflicka tog emot oss och visade oss en bra plats. Vi duschade i ett litet flytande hus i en annan hamn, gick till restaurang på andra sidan gatan, där vi åt pasta med parmaskinka och parmesanost. Lite skraja kände vi oss för det vilda Marseille och tänkte på den gång vi blev rånade där 10 år tidigare. Metron tog oss till stationen, som heter St Charles och strax kom det söta paret Åse, vår dotter, och Henrik, hennes pojkvän emot oss. De var trötta och varma men underbara. Vi fick en liten pratstund innan ögonlocken föll igen. Agneta duschade igen med kallvattenslangen.

23 aug Marseille – Porquerolles 49 M kl 10 – 19.30

Svag vind, motorgång nästan hela dagen. När vi lämnade hamnen pratade Jan med ett svenskt gäng från Helsingborg och när vi gick ut i en lång kö blev vi nästan prejade av en båt. Danskarna som legat nära ön If (Greven av Monte Cristo) hade kommit till Marseille och sett oss. Vi vinkade till varandra. Tyvärr skildes våra vägar här eftersom vi hade olika resmål. Trevligt att ha ungdomar ombord. Åse hade i all välmening drogat Henrik mot sjösjuka, så han var inte sig själv på många timmar. Efter ett tag när vi kommit ut ur Marseilles skvalpiga vatten, seglade vi hyfsat bra längs bergig kust. Massor av båtar, Jan badade. Det blev segt och varmt på slutet.

Porquerolles är en av få öar utanför Frankrikes medelhavskust och det är en riktig sommarpärla med massor av folk.

Dit kom vi alltså framåt kvällen och precis före ön kom danskarna forsande i 6,7 knop med sin vackra "Liv" och hejade på oss. De la sig på svaj i bukten medan vi gick in i hamnen. Tyvärr fanns det inga lediga gästplatser. Åse mutade en ung vakt och vi låg långsides på färjans plats hela natten. Ungdomarna bjöd ut oss. Det fanns minst 20 restauranger att välja bland och det var fullsatt så gott som överallt.

24 - 25 aug Porquerolles - Korsika 127 M

Vi fick ju på nåder ligga på en färjeplats om vi lovade försvinna därifrån kl 7, så då gjorde vi det. Flera platser var nu lediga, så i stort sett gick vi tvärs över till andra kajen. Köpte nytt bröd och annat smått och gott som kunde tänkas behövas vid den långa överfarten till Korsika. Skrev tre födelsedagskort, bäst att passa på när man ser en brevlåda för det vimlade inte av dem.

Vårt stopp för dagen var att ankra i en badvik. Fullträff. Förutom tidernas bad blev vattenlinjeranden avskurad sin otäcka sluss-smuts.

Överfarten blev som vi hoppats. Lugn, utan åska, stormbyar, regn eller en massa trafik. Strax innan mörkret föll blev vi ikappseglade av stor segelbåt med åtta personer ombord. De undrade om vi skulle till Calvi, men då hade vi redan bestämt en annan kurs, så vi vinkade adjö åt varann och sen satte de en betydligt högre fart än vi. Vi hängde ändå med bra för vi såg just den båten från och till under natten. Fem, sex delfiner lekte runt oss i skymningen. Vi seglade med stor genua och spinnaker tills vinden avtog. Då fick den snälla motorn dra oss. Den är så fantastiskt snål så vi behövde inte tanka på hela vägen. Ett par möten med större fartyg avlöpte väl och vi försökte sova i skift. Det var strålande vackert med stjärnor och planeter runt oss. Morgonen blev seg, men ljuset kom så småningom. Vi hade under resans gång ändrat kursen till Cargese. Detta sparade oss en hel dag på vägen till Bonifacio som Henrik och Åse och även vi ville till. När vi kom fram var värmen ohygglig och vi hade dåligt med sötvatten. Medan vi gamla vacklade till en strand där vi badade länge och skönt, släpade sig ungdomarna upp för en brant backe och handlade. Nere vid stranden träffade vi pratglada, holländska ungdomar som gav oss många skratt. Kl 20 sov alla utom Jan som undrade om det blev någon mat?

26 aug Cargese – Ajaccio 27 M

Kom iväg halv elva sen vi snikat till oss gratisduschar, alla utom Åse som betalade 2 euro vilket det egentligen kostade. Det var fransmännens sista semestervecka och allt var mycket

dyrt.

Dagen innan satt Jan och Agneta på café och drack var sin juice a'25 cl och lite vanligt vatten. Det gick lös på 70 kr, men så fanns där ju toa också där vi kunde tvätta oss och lite småplagg. Det var värt en hel del. Sanitetsanläggningar hade snåla öppettider får man säga, efter 19 till 20 var de stängda.

Resan på havet denna dag blev lite motorgång, mest segling, som bäst mer än 6 knop. Henrik var duktig styrman och det är ju Åse också. Den här dan led Åse av sömnbrist medan Henrik var piggare och inte så påverkad av sömnpiller. Stranden vi seglade förbi var vacker med höga, höga berg och byar som klättrade uppåt branterna. Vi såg en hel del segelbåtar och någon färja längre ut till havs. Stekhettan gjorde att både Jan och Åse höll sig i badstegen och vågade sig på dopp under färd, men de sa att det sög i ordentligt när de skulle ta sig upp igen. Vattnet var blått och supersalt.

Låg på kvällen vid pontonbrygga A, alldeles förträffligt med jättebåtar som grannar. Längst ut låg Kuyng Sook, svensk Vindö 50 med besättning ”styrman och kapten”, som ofta skrivit i Odysse (medelhavsseglarnas tidning). Ungdomarna gick i land och handlade dricka. Jan och Agneta duschade på däck med egen slang. Här fanns tydligen ingen brist på vatten som i Cargese.

Många SMS:ade denna dag och berättade om svenska idrottsframgångar i VM: Stefan Holm 2:a, Christian Olsson och Carolina Klüft 1:or.

Natten till denna dag var minnesvärd. Det blev ett ENORMT åskväder. Först en gång, nära, nära med åtföljande störtregn och sen när alla lagt sig och Jan somnat som en stock, kom den hemska åskan tillbaka, och Agneta la sig ner med våt handduk över ögonen, flämtande efter luft, sen snälle Henrik för säkerhets skull kopplat bort el-sladden. Otroligt men alldeles sant, utmattade Jan märkte INGENTING!

27 aug Vilodag!!

Vi stannade kvar i Ajaccio, hyrde bil och for iväg mot Porticio, där svägerska Annicas barndomsvän skulle bo. Först badade vi i 28-gradigt vatten. Sedan vi förgäves ringt vännen Lillemor flera ggr, drog vi upp mot staden, gick till en restaurang och frågade efter damen, Mimo kallad. Grabben vi frågade visste direkt vem hon var och två min senare stod vi och pratade med henne. Tänk att av alla dessa ställen fanns hon på första bästa restaurang. Hon fick en Vi-tidning och hälsningar från Sverige, som hon lämnat för 36 år sen, då hon var mycket ung.

Vi körde sen till en ännu mycket finare strand där vi hade det gosigt i några timmar. Sen for vi i vår lilla Peugeot 206D (mycket bra) upp i bergen på svindlande vägar och med fantomutsikt. Vi smaskade i oss glass och for sen upp i himlen på vägar smala som vår ”drefte” därhemma. Vi körde fel, och kom in i en gammal by på en återvändsgata. Där träffade Åse en ung stilig fransyska som pratade utmärkt engelska. Hon visade oss rätt. I skymningen kom vi till byn Tolla vid en sjö som visade sig vara en damm. Tablå! Ännu mera tablå blev maten. Överlevnadsmat för 600 kr. Mörkret föll och vi flydde ner för en hisnande hyllväg där korna på grund av torkan gick lösa vid väggkanten. Så småningom blev vägen bättre och vid 22-tiden var vi vid båten, trötta och överfyllda i hjärnan av intryck och kurvor. Senare gick Åse och pratade med folk på en fransk Gib Sea 33 (snygg båt). Vi fick

adresser och hade en möjlig kund till Harmoni!

28 aug Ajaccio – Campomoro 20 M

Vinkade farväl till Kerstin och Göran i Vindön. De var obeslutsamma om när de skulle fara vidare, hade jobbigt med ekonomin.

Vi kom sen eftermiddag fram till en skyddad lagun som vi hört talas om flera ggr. Där låg slutligen 30 båtar för ankar. Vårt eget ankare tog bra, vi låg på ung 7 meters djup. Vattnet var klart och grant. Åse snorklade och använde simfötter. Henrik pumpade upp Pers gummijolle och sen rodde ungdomarna i land. Plötsligt blåste det upp från fel håll och vi hann förstås bli oroliga, men rätt som det var dök de upp.

Under seglingen för dagen höll vi på att bli påseglade av en stor fransk båt. Åse och Jan blev arga över det oförskämda beteendet, den seglade nämligen rakt emot oss från babord och besättningen (unga grabbar) stod och flinade på däck. De fick en riktig avhyvling av Åse som behärskar det franska språket väl. Strax efteråt kom deras egen kapten, en äldre man upp på däck och fortsatte avbasningen. Det var verkligen uruselt seglat av fransmännen och vi blev ordentligt uppskrämda. Desto trevligare var det att se delfiner under färden.

Vi sov dåligt den här natten, ängsliga för dragning.

29 aug Campomoro - Propriano 18 M

Jan satt uppe, respektive sov uppe hela natten. Den absolut säkra lagunen i Campomoro var underbar på kvällen, vindstill, vackra båtar, folk som simmade och njöt. Men när vinden på natten började öka och dessutom vände 180 grader var det inte så roligt längre. På morgonen sov Åse. Vi väckte henne, slet upp ankaret och stack iväg. Henrik sov som vanligt gott hela natten! Halv åtta på morgonen var vädret mycket underligt, oerhört varmt och klibbigt och med skrämmande låga moln. Vinden var sydlig. Vi gick ut ur lagunen, runt udden och ytterligare ca 2 M. Då hade vinden ökat till 10 m/s och kom rakt mot oss, så vi vände och slank in till Propriano. Där fick vi en fin plats och stannade kvar. Ungdomarna blev lite besvikna över att missa Bonifacio så de hyrde bil och försvann dit landvägen medan vi sov, badade och svettades genom dagen. På kväll gick vi på ett fik och där såg vi Kajsa Bergkvist hoppa höjd i VM. Avslutade dagen med tio timmars god sömn.

30 aug Propriano

Denna dag fyllde svärson Nicklas 35 år och Babbes barnbarn Isak 6 år. Vi ringde N och sjöng. Det var obeskrivligt varmt i båten. Åse SMS:ade tidigt och vi fick veta att de sovit gott i bilen och nu skulle till Bonifacios strand för ett morgondopp. Agneta och Jan gick till turistinfo, fick busstider till en gammal bergsby och tips på ett tvätteri. Skönt och behövt få tvätta allt. Under tvätttimmen satt vi skönt i skuggan utanför ett café och drack espresso, läste The Times och skrev vykort. I skuggan var det behagligt, vinden kylde men i båten var det outhärdligt. Därför stannade vi så länge vi kunde och när vi hängt tvätt gav vi oss iväg till stranden. Vinden var kraftig, vårt kära parasoll vek sig. Vi badade men gick bara någon meter ut. Det var stort sug i vågorna. Vi höll oss till inhägnat område där det gick vakt. Inget

för våra barnbarn. Man slogs lätt omkull. På eftermiddagen såg vi en, säger en segelbåt trotsa vinden och gå ut ur hamnen med revad stor och liten flock. Jan slog vad om en krona att de skulle vända om en stund, men han förlorade vadet. I stället kom så småningom, när det kvällades, två nya båtar in i hamnen. En var så stor att den fick ankra för sig själv på annan plats.

Åse och Henrik dök upp på eftermiddagen och sen följdes vi åt till Tabac Sport där det blev VM-tittande.

På kvällen bjöd ungdomarna på storslagen 3-rätters middag på flott fiskrestaurang. Vi åt först fisksoppa med krutonger och annat gott tillbehör. Sen valde vi lite olika, Jan t ex åt entrecôte och Agneta fisk med couscous. Till dessert fick vi glass samt maränger med vaniljsås.

31 aug Propriano – Sarténe (med buss 20 min)

Detta var fransmännens sista lediga semesterdag. Vi steg upp tidigt för att lätt hinna med våra respektive bussar. Efter frukost och packning hade vi trots allt tid att kramas och fälla en tår när ungdomarna for. De skulle åka till huvudstaden Ajaccio med buss och därifrån ta tåget till Bastia i norr. Från Bastia gick färjan till Nice och därifrån flög de till Stockholm.

Vi lyxliare tog bussen till en mycket gammal bergsby Sarténe. Det var mysigt och svalt på grund av fin vind och allmänt söndagsslappt. Vi satt i skuggan vid ett av de otaliga monument som rests över stupade i krigen. På kvällen kunde vi se tillbaka på en trevlig utflykt bland gamla hus och vackra växter. En falk svepte förbi, förmodligen en tornfalk. När vi kom ner till havet igen blåste det hårt, kanske 15 – 18 m/s. Vi badade i viken och tog en billig hemfika för att dra ner på kostnaderna som skenade. Senare på kvällen fick vi se Kajsa B. ta 2 m och bli 3:a. Fin kväll med jazz i grannbåten och vind som avtog.

1 sept Propriano – Bonifacio 35 M (7 tim)

Kom iväg i ottan. Redan kl 7 drog vi oss ut tyst och försiktigt. Ett missöde inträffade så gott som på direkten. När vi skulle hissa stören, slets storskotsfästet upp och det var inte lätt att fästa skruven i den gungningen men Jan lyckades och det var ju tur, annars hade vi fått återvända. Det var rätt stora dyningar sen gårdagen och vi fick använda motorn mycket. Seglen flaxade obehagligt.

Halvvägs till Bonifacio ökade vinden och vi kunde segla. Det dök upp en flock delfiner, underbart! En tvåmastare skar vår kurs och vi hängde på.

Bonifacio ligger bakom stora klippor på sydligaste udden av Korsika, endast en smal fjordliknande vik leder in till hamnen. När vi nästan var framme blåste det hårt. Vi tog in halva focken och då seglade Harmoni i 8 knop och rullade våldsamt. Obehagligt, men vi lyckades gippa och ta ner stören. Det var svårt att se inloppet, vi såg bara dessa fantastiska klippor som staden vilar på. Till all lycka hade vi flera båtar före oss så det var bara att vara uppmärksam och följa efter. Efter lång motorgång fick vi plats bredvid en stor fransk hyrbåt, Beneteau 36. Vänligt och hjälpsamt tog de emot, lånade ut vattenslang och kopplade el till oss. Nu var det nämligen andra modeller igen på el- och vatten-urtag.

På kvällen fick vi SMS från Åse och Henrik. Deras färja till Nice var 7 timmar försenad så de missade planet. Som väl var verkade det som om Henriks företag betalade dyra nya hemtransporter för båda två. Kunde det vara så väl?

Vi gick en kvällsrunda längs hamnen. Här fanns kolossala båtar, en biffig motorbåt gick ut mitt i hamnen. Ett rassel hördes när ankaret vinschades in och sen tuffade detta fyra – fem-våningshus iväg! En jätteträbåt låg där och glänste och massor av andra. Konstigt nog verkade det som om alla fick plats trots att det kom nya båtar hela kvällen.

2 sept vilodag i Bonifacio

Vi sov till halv nio. Rekord. Duschade och tog det lugnt. Vilade. Läste. Jan tog en runda och letade upp en läkare och en badstrand. Ané vilade och vi gick inte ut på stan förrän på eftermiddagen. Då hade våra franska vänner gått över till östra stranden för att bada. Badkläder tog vi också med oss. Efter en lång uppförsbacke i stekande sol (dock bara 28 grader) hittade vi en promenadstig som ledde till gamla Bonifacio, högt uppe på klippan. Där satte vi oss på ett café och tog en välförtjänt öl. Fantastiska vyer på vägen. Efter pausen vandrade vi långsamt i gamla stan som ju är otroligt byggd ut över stup. Delar av stan är tyvärr en riktig turistfälla med massor av billigt krimskrams. Vi hittade Åses och Henriks restaurang samt kyrkan, där det dagen efter skulle vara konsert. Sen tog vi oss trötta i benen nedför en trappa i en bergvägg med hisnande stup på båda sidor. Nere vid hamnen beundrade vi alla jättelika motor- och segel-båtar och vacklade sen hem. Där välkomnade vi fransmännen som kom tillbaka sent. Vi satte oss ner och drack gott vin och åt ost och hade det mysigt.

3 sept vilodag i Bonifacio

Fransmännen gav sig av till Ajaccio. Vi lämnade en svensk flagga, vår adress och önskade Bien venu á Suède. Det var mest en flicka, Danielle vi pratade med. Hon hade affärskontakt med Danmark, så de kändes inte helt omöjligt att vi skulle träffas igen. Jan gick till doktorn på morgonen. Han hade fått utslag på magen. Det var tur han gick för det var inte alls värmeutslag utan en svampinfektion. Nu skulle Jan stryka på ett medel, gulorange, sen en salva och slutligen en tablett varje morgon. Vi undrade om det var samma utslag som barnbarnet Hanna fått samma sommar? Karin SMS:ade att det var frost i Borås på nätterna!!! Här var det hyggliga 21 grader på natten och på dan med tältet uppe för solens skull hade vi 29 grader. Som väl var blåste det rejält, åtminstone i hamnen. Det var ett skådespel att ligga så här och titta ut på den livliga trafiken. Jättegåtar med många besättningsmän kom majestätiskt in och hade eskort av hamnpersonal. Så lät de ankaret gå. Det hördes ett motorsurr och så var det klart. På vägen in hade de mött flera segelbåtar som skulle in och ut ur den mycket trånga hamnen och man fick säga att det var stor skicklighet och fin teknik som rådde.

Kvällen var lagom varm. Redan vid 18-tiden gick vi upp till gamla stan. Där träffade vi två svenska ungdomar som var på väg till Sardinien. Två jättesegelbåtar hade kommit in och låg i närheten av färjeläget. De tålde att tittas på. Vi gick ända ut på udden, där man fick se en underbar solnedgång.

I kyrkan, St Dominique, njöt vi sedan av en fantastisk konsert av en kammarorkester från

Bratislava. Klarinettisten var makalös.

4 sept ännu en vilodag på grund av blåsten

Redan på natten anade vi oråd, då vinden tjöt och det ryckte i båten. På morgonen gick vi till capitaineriet och fick domen. Det blåste 14 – 17 m/s rakt emot oss och gick två till fyra m höga vågor, alltså omöjligt att gå ut. Vi gick tillbaka till båten, läste, slöade och åt lunch. Gick sedan till första calanchen (djup vik), där vi trots blåsten hade det riktigt skönt hela eftermiddagen. Det var höga berg runt om som skyddade oss. Mot kvällen när vinden äntligen bedarrade gick några båtar. Vi köpte diesel och åt god kvällsmacka i sittbrunnen. Kl 20.30 var det mörkt och bara 19 grader gjorde att vi för första ggn på länge tog på oss tröjor.

5 sept Bonifacio – Porto Vecchio 28 M

Korsika är ju en del av Frankrike men vi märkte att språket liknade italienska mycket mer än franska. Detta syntes också på ortsnamnen.

Vi tyckte det såg lugnare ut än på mycket länge, så vi smög iväg en timme senare än ett par fransmän i en Feeling 1090. Ute ur viken fick vi känna på att lugnt var det då inte. Tvärtom, det var en vind som bara tilltog i styrka och det var skum på varenda våg. Inga båtar syntes till förutom turbåtarna som går till grotterna. Fransmännen syntes inte till. Jan undrade om vi skulle vända. Sjöhävningen var stor och tänk om det blev värre? Vi var ju på väg att runda Korsikas södra udde och hoppades det skulle bli bättre. Flera gånger trodde vi att vi var längre än vi var, svårorienterat som det blev med vårt usla sjökort. En lånad bok över Korsikas hamnar hjälpte oss till slut. När vi närmade oss östra kusten fanns det mängder av grund på 0,2 till 0,8 m, mer eller mindre väl utmärkta. Vid passage de Piantarella skulle vi se ensmärken i form av torn som gav oss en kurs av 48,5 grader. Ensmärkena såg vi men icke i linje. Kusligt! Vi vände och letade upp dem igen, men i ens fick vi dem ej. Den bortersta försvann helt simpelt bakom växtligheten. Det blev till att hålla tummarna och dra ner på farten (vi gick för motor) och välkomna en motorbåt, som plötsligt kom dånande och skulle åt samma håll.

När vi klarat detta äventyr, såg vi några segelbåtar ute till havs närma sig söderifrån och däribland ”våra fransmän”. De hade gått utomskärs mot Sardinien och rundat några öar vilket var mycket enklare än ”vår” väg. Tillsammans med dem fick vi nu en trevlig gemensam seglats till Porto Vecchio. Även här var sjökortet alldeles för otydligt. Sträckan in till hamn var jättelång. Vi fick bra plats och hjälp av hamnkapten att lägga till. Jan fick kontakt med båtägaren mitt emot, en sydafrikan som bosatt sig på Korsika. Fransmännen, som gått före oss in i hamnen, kom promenerande, och ställde sig att småprata. Bl a sa mannen ”vad bra er båt seglar”. Anledningen var nog att vi seglat fatt dem i deras större båt! I samma veva sa en ung tjej på svenska ”Är ni verkligen från Sverige?” Ja, det var vi ju. Men hon då, varifrån dök hon upp? Jo, hon jobbade på en kryssningsbåt med att städa. ”Hälsa hem”, sa hon och skrattade.

På kvällen tog vi en tur till supermarché och köpte pannkakor med glass och öl och passade på att besöka toan. Vår kära serviceanläggning tog bra betalt för duschar, ca 25 kr. Toaletterna var håll i golvet och hela ön hade så ont om vatten att kranarna i hamnen var avstängda utom en stund på förmiddagen och en stund på eftermiddagen.

6 sept Portovecchio - Solenzara 23 M

Vaknade till en alldeles utmärkt morgon. Vindstill och vackert. Gick och testade håll i golvet-toalett. Bara det! Åt frukost i lugn och ro och fick väderrapporten kl 9. Nu blåste det lite så vi hjälpte ut grannen. ”Våra fransmän” hade stuckit tidigare. När vi kom iväg vid 10-snåret blåste det rejält. Från nordost. Vi skulle åt nordost. Ute i viken blåste det 10 m/s, ökande. Motorseglade med revad stor. Sjön växte sig grov och vi kände oss än en gång lite lurade. Slet oss ut ur viken och långt ut till havs innan vi släppte ut lite fock och slog mot norr. Höga vågor men segling gick ändå snabbare så allt var bra. Fick göra några slag, sen vände vinden vår väg och vi kunde sträcka till målet. Vinden avtog och vi rullade ut fock, vinden avtog mer och vi rullade ut mer. Till slut dog den ut och vi puttrade sista milen.

I hamnen som ligger utanför den långgrunda stranden som en liten vårta såg vi en svensk båt komma in. Fick fin plats nära en annan svensktillverkad båt, en H R 36, som var ovanlig här nere. Et stort åskmoln drog upp. Det blev slipprigt varmt och vi rusade 500 m till en härlig strand och badade två ggr. Sen gick Jan och pratade med svenskarna som var ett par i 45-års-åldern i en Overseas 40 med dubbla rullfockar och en massa andra finesser, en riktig pangbåt. Kvällen var mulen och mycket skön, 27, 28 grader. I hamnen träffade vi en dansk, som påstod att han en gång ritat Great Dane 28. Han bodde här i sin båt sen 1992. Agneta bjöd på kalasmiddag och sen gick vi över till svenskarna och lånade ut två böcker. Mats och Anne, som de hette, bjöd oss att inspektera båten och sen pratade vi och drack vin i flera trevliga timmar. De hade sålt allt hemma i Sverige och låtit bygga båten med en fin och speciell inredning. Där fanns t ex både tvättmaskin och verkstad.

7 sept Solonzara – Campoloro 35 M

Jan var uppe tidigt och hade planer på ett morgondopp, men morgonen var kylig ”bara” 21 grader, så det blev inget med det. I stället struntade vi i att betala och stack iväg före åtta. Det var faktiskt urusel service på stället, inget capitaineri, inga duschar och ingen toa öppen på morgonen. Vi fick lagom vind och det gick riktigt bra att segla tidvis men vi var rätt ensamma på havet. Det märktes arr semestern för fransmännen var slut. Det fanns dock en hel del tyskar i hamnarna. Eftersom vi inte fått något morgondopp tyckte Jan att vi skulle gå in till en strand och ankra. Det gjorde vi. Jan använde lilla ankaret. Det var så gott som vindstill. Jan snorklade och upptäckte de vackraste knallblå brännmaneter.

När vi seglade vidare ändrades vindriktningen från nordväst till nord och slutligen nordost. Observera att vår kurs var åt norr.

Kom till Campoloros hamn som luktade gräsligt illa. Det var eftermiddag. Vi badade och det var däremot jättehärligt. Åt middag på restaurang Le Filibustier. Den middagen hade vi sett fram emot, en härlig fransk meny kanske. I stället blev det en fisk rätt upp och ner med huvud och allt (till Jan) och till Agneta ett grillspett, visserligen stort men med andra klassens kött, dvs mycket fett och ingen smak. Tråkigt. Ingen sås kunde men få att piffa upp det med men lite senap hjälpte. Däremot åt vi gott italienskt pizzabröd och oliver som restaurangen bjöd på. Alltid något!

Kvällens möte blev med en man, som slog sig ner hos oss och undrade om vi pratade engelska. Han var tysk men bodde på Korsika sen många år, hade frun i Amerika och barn som då och då hälsade på. Han, Eberhard, graf (greve) von Dürckheim bodde i ett

hus, som han ville byta mot ett i Sverige så att han kunde få fiska. Städtjänst ville han i så fall ha!!!

8 sept Campoloro – Bastia 25 M

Efter att ha besökt finfin serviceanläggning lämnade vi Campoloro. Tog adjö av ”våra” fransmän som vi haft sällskap med sen Korsikas södra udde. De var från La Rochelle vid Biscaya men hade båten i Medelhavet. Vi seglade rätt lättade ifrån den här illaluktande hamnen, som fick oss att tänka på Smygehamn där hemma! Ingen vind så därför motorsegling i 4 – 5 knop utmed vacker strand, slätt och bördigt såg det ut. Slätt däremot var inte havet. Trots avsaknad av vind var det den guppigaste resa vi hittills gjort. Efter ung en timme fick vi upp storen. Dittills hade vi försökt med genuan som stöd. Fem min efter storseghissningen blåste det 10 – 12 m/s och det kändes som om vinden ökade. Precis rakt framifrån kom den. Därför blev det trots hård vind motorsegling. Vi hade vid det tillfället bara lättvindsgenua. Motorn kämpade på fantastiskt bra i allt grövre sjö. Snart kände vi dock att Harmoni klarade vågorna galant. Kl 14 gled vi in i Bastia, ackompanjerade av några våldsamma vindbyar, in i ”Vieux Port” (gamla hamnen). I inloppet mötte vi i mycket hård vind en engelsk 20 m lång segelyacht, men vi lyckades ta oss förbi. Hamnen hade bojar. Vi fick tag på en och smög elegant in mellan två tyska båtar. Den ena hade en jolle ute för att ta en boj till. Det var hård akterlig vind och precis när Agneta INTE nådde kajen tog linan slut. Stor tjorra, dvs linan i en enda hög. Tablå! En tysk stod överksam och såg oss glida baklänges ut tvärs över tyskens linor med vår propeller igång!! Med maximal tur lyckades vi ta oss in igen och sen låg vi utmattade med ett par glas vin i magen och studerade en engelsk motoryacht som blev spolad uppifrån och ner.

Usch ja, salt kunde ju fräta. Var det inte vattenbrist på Korsika?

På kvällen fin promenad i gamla stan. Handlade i miniaffär och sen bjöd Agnetas restaurang på fin middag, mycket godare än vad korsikanarna orkade med. PS Denna dag simmade tre delfiner under och efter båten.

9 sept vilodag i Bastia

Slöade på förmiddagen. Fick en skön dyr dusch på capitaineriet och fick en vägbeskrivning till järnvägsstationen La Gare. Kl 14 tog vi tåget till Pond Leccia, en resa på en dryg timme. Det var roligt. Först och främst var tåget likt en spårvagn. Det var en gammal rackare till vagn vi klev på, men den hade fin klädsel. Vi satte oss längst fram bakom föraren och konduktören. En hisnande färd blev det. Det började med en lång, lång tunnel. Sen gick spåret längs stranden och slutligen uppför, uppför, uppför. Vi kom över smala broar, över djupa stup och följde länge en rätt stor å. Det första vi gjorde när vi klev av vid vår station var att hitta ett fikaställe. Det blev espresso och glass. Jan gick en egen promenad med kikaren och såg bl a forsärla, steglitsor och tofsmes. Agneta satt på en kulle och läste och såg på en å som rann fram så grant. Hon fick besök av en svart ung glad hund som inte ville lämna henne trots att hon gick ganska långt, bl a över en gammal bro. Hunden var nära bli överkörd många ggr och Agneta var livrädd. Bilarna fick tvärbromsa. Hon gick för den skull in på en mindre gata för att komma till en supermarknad och då blev hunden helt vild. Den hittade tydligen sin matte, rusade in i affären och Agneta slapp ansvaret för hundens liv.

Tågresan hem blev på något sätt lugnare. Vi satt inte så långt fram och det var ett större och

modernare tåg. I närheten av Bastia började det regna och åska och vi såg åtta, nio brandbilar på utryckning. Vi hade väldig tur för när vi kom fram hade åskan och regnet dragit förbi. Fiskfilé och äggstanning till middag, konstig kombination. Nya tyskar intill oss hade ändrat vår förtöjning, vilket var retligt.

Korsika var vårt huvudmål med resan. Korsikanerna har alltid varit i opposition mot fransmännen och fortfarande finns det motståndsrörelse på ön. Här finns eget språk och egen flagga. Korsika är också fransmännens bästa och dyraste semesterparadis. Naturen är mäktig. Västra sidan som vi kom till först är väldigt bergig med ibland vackert röda klippor, djupa vikar och mager växtlighet. Östsidan däremot är mer jordbruksbygd, långsamt sluttande ut mot havet. Där finns vinodlingar, vackra laguner och sandstränder. Vi hade ingen tur med vindarna men Korsika är en underbar ö.

10 sept Bastia – Porto Ferraio (Elba) 42 M

Det började så bra. Kom iväg vid 9-tiden efter att ha gjort rätt för oss. Väderutsikterna var goda, 6 – 10 m/s från nordväst. Vi startade med motor och stor, 4-5 knop. Ensamma på havet. Stort svart moln över Elba. Så småningom rullade vi ut halva genuan och farten blev 6 knop. Motorn stängdes och vi seglade allt snabbare, snart 7 knop med revad stor och halv genua. Väderprognosen stämde som vanligt inte. Agneta kände sig dålig och la sig. Jan styrde i de allt högre vågorna. Först i bidevind och sen halv vind. Plötsligt kom vi till en brun plastpåse som rörde sig! En havssköldpadda låg och flöt och sov middag!

Harmoni klarade alla problem elegant. Resan tog lång tid trots rasande fart! Det stora molnet försvann söderut och solen kom fram. Flera båtar dök upp vid Elba och det kändes oerhört skönt när vi rundade det berömda fortet och kom in i lä. Gick in i anvisad plats i gamla hamnen. Trångt. Plötsligt sa någon ”Hej!” Det var Anne och Mats från Overseas. Vi kunde inte prata så mycket under angöringen utan gled in mot kajen. Där stod Lilly, danskan från kanalerna, och välkomnade oss. Fantastiskt! De hade seglat längs italienska kusten och vi runt Korsika och så kom vi till Elba med en timmas mellanrum utan stor kunskap om varandras rutt.

Tog igen oss, gick till danskarna och drack ett glas vin, snackade meget och fick låna två sjökort över Genuabukten. Kom hem med en italiensk flagga och en pizzabit i magen. Italienska grannar berättade att det blåst 15 – 20 m/s, inte undra på att vi känt oss lite omskakade.

11 sept vilodag i Porto Ferraio, en riktig sorgens dag.

Redan halv åtta SMS:ade Karin. Hela Sverige var i djup chock över mordet på Anna Lind, vår utrikesminister. Hon överfölls tydligen på NK den 10:e på kvällen och blev så svårt knivskuren, bl a i levern att hon avled på morgonen den 11:e. Ofattbart! Ingen gripen för dådet.

Vi blev som säkert många, många andra bestörta och ledsna. Hur kunde sådant hända i vårt ”snälla” land? Det kändes motigt att göra något livat. Vi hade tänkt tvätta, men det var 3 km att gå till en tvättstuga, så vi ställde tillbaka tvättkassen i båten och gick en långsam tur

genom den mysiga stan. Långsamt, för att Agneta hade så himla ont i vänster ben. Vi trodde det berodde på att hon hållit emot så hårt i blåsten i sittbrunnen dagen innan. Köpte en Elbakarta och där fanns infällt en liten stadsplan över Porto Ferraio. Åt lunch och följde en mycket trevlig och brant väg genom stan, uppför trappor och sen neråt på smal väg till havets nivå och en bra badstrand. Fler och fler kom dit på eftermiddagen. Vi tog två sköna bad och Agneta läste ut sin bok. På vägen hem passerade vi ”Napoleon Bonaparte”-huset, där den gamle kejsaren måste haft en underbar utsikt. Väl hemma igen gjorde vi lite mat- och dryck-inköp. När Jan sen betalat den hittills dyrast hamnavgiften ca 500 kr för två nätter, var vi rätt pank. Just då passerade Sten och berättade att hans VISA-kort inte fungerade i någon bank, så de skulle ge sig av ut i bukten och ankra. Om vädret fortsatte vara bra skulle vi göra detsamma dan efter. Jan ringde vännen Sture, man behövde verkligen prata en stund om det hemska som skett i Sverige.

Vi hittade under dagen en riktig järnhandel så Jan köpte fyra stora bultar för att förstärka mantåget. Innan vi skildes från Lilly och Sten beslöt vi träffas dagen efter och ta en gemensam biltur.

12 sept Porto Ferraio (vilodag)

Ännu ingen lösning på mordet i Stockholm.

Jan hämtade ut en hyrbil och Sten ringde banken i Danmark. Inga pengar på hans VISA-kort. Vid 10-tiden rullade vi iväg på en underbar resa runt den gröna ön. Stannade vid fantastiska utsiktsplatser, trevliga hamnar och fick plötsligt tag på pengar till Sten och det i en liten bybank. Vi körde upp till högsta berget. Gick en fin promenad i pinje- och kastanje-skog. Andades frisk nästan nordisk luft. Tog oss ner på slingrande vägar till sydsidan, där vi badade och åt. Sen tog Sten över ratten från Jan och vid 17-tiden var vi i Porto Ferraio igen. Lilly och Sten tog sin jolle och puttrade iväg. Vi tog bilen, tog oss till tvätteriet som liknade en gammal skola, tvättade allt och handlade i supermarchén. Sedan lämnade vi tillbaka bilen. Tuffade ut i bukten och ankrade på redan mellan ”Liv” fra Dannemark och ”Olivia” (Overseas) från Sverige. Vi träffades sedan alla sex på ”Olivia”. Agneta och Jan packade kläder i en kasse som danskarna tog i jollen. Sen simmade vi de 40 m till ”Olivia”, där vi blev bjudna på knapriga skorpor och rejält med rödvin. Satt och hade det mycket trevligt. Sent på natten fick vi jolleskjuts hem till Harmoni. Det blev en god natt med fint väder men lite guppigt.

13 sept Porto Ferraio – Livorno 47 M

Lördag morgon. Anne och Mats i Olivia hann puttra iväg 20 min före oss. De skulle till södra Elba och vi skulle ta språnget över till fastlandet. Lilly och Sten stod på Livs däck och det kändes riktigt sorgligt att vinka farväl.

Vi fick en jättefin översegling. Det blåste snällt och lagom och vi slapp gå för motor hela långa vägen. Såg både flygfisk och liror. Vi såg också en stor röd båt ligga still med helikopter surrande runt om och små motorbåtar som såg ut att söka efter något. Kanske någon fallit överbord. Det såg dramatiskt ut!

Det var en sådan lugn överfart så Agneta hann läsa ut en dålig deckare. Livorno närmade sig. Det var en stor hamn som väntade oss, kombinerad färje- och fritids-båthamn. En

hygglig hamnkaptan visade oss en plats, men den var rätt ohygglig. Gungeligung hela natten.

14 sept Livorno – Marina di Pisa 8 M

Natten i Livorno var bedrövlig. Färjor, småbåtar, bogserbåtar, alla gav svall åt oss. På morgonen började det dessutom blåsa upp rätt i baken på oss. Vi avgjorde att vi inte kunde stanna trots hård vind. Gick ut, mest på försök, och testade. Vinden var ostlig dvs slör, vilket gjorde att vi vågade. Frånlandsvind och inga vågor, men 15 – 20 m/s i byarna och 10 – 12 däremellan. Vi gled till floden Arno på två timmar och lyckades efter långt letande och mycken chanstagning få en plats. Hamnen låg alltså uppe i floden. Det blåste stenhård sidvind och flodens ström var stark. Därför får man säga att detta var en av de svåraste tilläggningar vi gjort. Fick lite hjälp av en italienare som pratade god engelska. Efter en stund kom Signor Mauro som ägde båtplatsen. Det passade honom fint att tjäna 40 Euro på att låna ut den.

På eftermiddagen tog vi bussen till staden Marina de Pisa. Hundratals människor gick och njöt av fint väder och liten vind på strandpromenaden. Då kom ”två stora svenskar” gående med badväska, marscherade in på privat badstrand, badade alldeles ensamma bland förvånade italienare, gick sedan ut genom hotellentreeé och åkte gratisbuss tillbaka till båten. Agneta lagade god mat och vi var överlyckliga att ha sluppit ifrån Livorno. Denna dag var det val i Sverige om Eurons införande. Vid 21-tiden fick vi reda på resultatet via SMS. Det blev som alla vet idag, en överlägsen seger för ”nej”sidan, 56%.

15 sept Vilodag i floden Arno

Tog lokalbuss till Pisa, en resa på 8 till 10 km. Vi fick inget betala för chauffören hade inga biljetter att sälja. Väl framme vecklade vi ut stadskartan som vi fått av hamnkaptan. Det fanns behagligt nog en jättestor gågata att ta sig fram på. Beställde cappuccino på ett fik, satte oss tillrätta, njöt och skrev kort hem. Lutande tornet är magnifikt! Vad vi inte visste förut var att det ingick i en stor byggserie, som omfattar en väldigt stor katedral och en annan rund byggnad, alla uppförda i vacker marmor. Det kostade mycket ,ca 150 kr att gå upp i tornet och det kändes inte heller nödvändigt så vi gick i stället nere på marken och beundrade det hela. Det fanns väldigt många turister i stan och det märktes på alla studenter att det fanns ett universitet där.

Agneta hade tur att komma in på bakgator där det var torgdag. Köpte en tröja där till Åse och bröd och tomat. Åt turistmenu på en servering med utsikt åt tornet. Där språkade vi först med en ung holländsk familj och sedan med ett medelålders svenskt par. Tittade i skyltfönster, drack öl och bussade hem på eftermiddagen, klev av lite för sent så det blev att knata 500 extra meter. ”Hemma” var det fortfarande soligt och skönt så vi satte oss i var sin trädgårdsstol och läste.

En dansk båt kom in, en stor rackare med bestefar, barn och barnbarn ombord. Lyssnade på VHF kanal 68 där väderrapporter gavs hela dan på italienska och engelska. Det blåste våldsamt hela dan, även i stan men lugnade sig på kvällen. Åse SMS:ade och var så hjälpsam med att hitta flyg till vår hemresa.

16 sept Åter till arbetet Marina di Pisa – Carrara 25 M 5 timmar

Det var en kall och fin morgon. Tog en dusch och stack iväg vid halv nio tiden. Det var nästan ingen vind och bara 15 grader. Snart var det dags för fleece. Resan blev lugn. Otto (autopiloten) styrde. Jeppe (GPS:en) visade vägen. När vi närmade oss målet för dagen lyste det vitt uppe i bergen där man bryter den berömda marmorn. Gled halv två in i Carraras stora hamn. Hittade en plats men fick snart flytta till en ännu bättre bredvid ett jättefartyg på så där 50000 ton. På eftermiddagen gjorde Ané en smarrig omelett. Solskyddet sattes upp, plötsligt var det 30 grader varmt. Åse kämpade med våra flygbiljetter, nu lutade det åt avresa från Nimes den 6 eller 7 okt.

Sent på kvällen satt fyra unga fiskare och metade en m från vår akter. De störde oss inte men situationen var lite underlig. Tidigare under kvällen gick vi och handlade och satt sedan länge på ett mysigt uteställe och tog en drink och lite tilltugg.

17 sept Carrara – Sestre Levante 38 M

Eftersom inga faciliteter fanns vid vår brygga gav vi oss iväg utan duschning. Vi hade siktet inställt på Vernazza som både Lilly, Sten, Arne Nilsson och Hårds lovprisat.

Det var en lugn dag och inte mycket segling, det gick för långsamt och vi hade motvind. Kom förbi underbara kuster, branta, klippiga men ändå med grönska. Små byar, planteringar och vindlande vägar och stigar. Det var många båtar ute. Vi väjde för en stor fraktbåt som skulle till Spezia. Undrade över alla människor som badade, solade, var i egna båtar på havet eller i turistbåtar. Hade manne italienarna semester?

När vi kom till smultronstället Vernazza, där vi knappt såg infarten till hamnen, möttes vi av underbart turkost kristallklart vatten och mängder av badande i själva hamnen. En segelbåt framför oss backade ut igen, vi undrade varför men vi kunde inte göra oss förstådda med varandra. Inne i hamnen var minst 50 små, små motorbåtar förtöjda vid bojar. De tog upp så gott som hela piren. En plats såg lockande ut för oss men när vi ropade till grannbåten blev det nobben direkt. Vi fick inte ligga i hamnen.

Sura och ledsna och besvikna tog vi oss ut till havs igen, övervägde ett tag att ankra för det gjorde den andra segelbåten, men till slut beslöt vi att satsa på nästa hamn.

Detta var en fiskehamn och vi hade tur som träffade en sådan hygglig hamnkapten. Han sa att det var OK att ligga här ett par tre dar. Alla övriga fritidsbåtar låg på svaj, vi hade eget ankare och förtöjning i land. Vi badade alldeles i närheten, 25 grader.

SMS:en denna dag var varierande. Vännen Sture rapporterade om nytt barnbarn, en liten tös, Åse hade fixat biljett, Linds mördare gripen, Karin skrev om plommonsylt och Margarett att Strutters, vårt tradjazzband, inte fick ngn Bromöllaspelning.

18 sept Sestre Levante – Camogli 13 M

Min berättelse börjar redan den 17:e. Vid 22-tiden dunsade det till i båten. Jan for upp. Då stod en ung kille på däck och sa att vi inte kunde ligga kvar. Fiskebåtar!!! Surt sa räven. Jan försökte protestera. Det var ju beckmörkt. Efter en stunds otrevligt tänkande bestämde vi oss för att flytta. Vi la oss intill en annan segelbåt men fick dåligt fäste för ankaret. Efter sju sorger drog vi oss ut och tuffade iväg i natten och ankrade på redde. Det var ett bra beslut och vi sov gott. På dagen stannade vi kvar i Sestre, ankrade åter bredvid segelbåten vars besättning var hur trevlig som helst. Båten var en 37: fotare och seglarna var mäktiga imponerade av att vi tagit oss ner till Medelhavet med vår lilla båt.

På eftermiddagen lämnade vi denna stad. Fint väder, ingen vind, mycket båt. Fantastiskt landskap med härliga hus och fin natur. Kom till Camogli vid fyra-tiden, en underbar plats med gamla hus i vackra pastellfärger. Detta var Ligurien och självklart tänkte vi på Evert Taube.

Genomvarma gick vi direkt till stranden ca 200 m genom trånga gränder, badade och somnade (Jan). Agneta höll vakt. Det var en fin kväll och vi åt ute, fick lasagne och togliatelli för 340 kr. Pastan var dyr i Italien. Brödet var torrt och kostade 40 kr. Enda trösten var jätteölen, också denna för 40 kr.

19 sept Camogli – Varazze 25 M

Det blev inget morgondopp för Jan. Det var alldeles för tidigt. En massa enmansfiskebåtar puttrade iväg i gryningen och då steg vi också upp. Redan kl 7 var vi på väg ut från denna lilla fina stad med sina vackert färgade hus. Vi försökte undvika de stora städerna och därför seglade vi förbi La Spezia, en stor örlogshamn och Genua, som vi såg på avstånd. Kom fram tidigt till hamnen i Varazze där det pågick arbete med att bygga nya stora kajer. Röd boj var utsatt så man inte skulle gå på en sandbank. Väl framme började vi med stortvätt av båten. Här fick man slösa med vatten som vi dock betalade 7 Euro för. En massa skräp spolades bort från sittbrunnen. Det blev stopp flera ggr i avloppet. Till slut godkände vi rengöringen, tankade vatten och packade badväskan. Gick en kort sträcka, ca 15 min och sen var vi på världens beach där vi badade flera ggr. Tre m ut från stranden bottnade man inte i klart 25-gradigt vatten. ”Hemma” lades tvätt i blöt och vi kunde duscha av oss det salta på fördäck. Inga fiskar knaprade på båten denna natt vilket hänt flera ggr tidigare.

20 sept Varazze – Alassio 25 M

Morgonen började bra. Vaknade alltid vid 7 –tiden och åt frukost. Denna dag gick sedan Jan till Capitano för att betala och fick sitta där en god halvtimme innan han tog emot pengarna. Seglingen var som föregående dag, ingen vind, inga båt, vacker natur, fina små och stora samhällen. Folk på alla stränder. Fram emot kl 14 siktade vi en ö som det låg massor av båt vid. Samtidigt såg vi ett tiotal segelbåtar (barca di vela) med spinnaker. Vi testade våra egna segel och si, vi kunde segla med 4 knop i max bidevind med lättvindsgenua och revad stor. När vi kom fram till Alassio såg vi att det var en stor och mycket säker hamn. Vi låg långsides vid en träbrygga längst ut och kunde konstatera att våra grannar var mellan 12 och 20 m långa och att ägarna körde Ferrari, Porsche och liknande. Efter ett tag fick vi påhälsning av trevliga poliser som trodde att vi var knarkare eller langare.

Vi pratade länge med en mysig familj som inte kunde förstå hur vi kommit ända från Svezia i denna båt. Mest intresserade var italienarna av vår stora solfångare. Ovanligt här nere, konstigt nog.

På kvällen tog Jan ett snabbdopp i hamnen och fick sen god Anémat, soppa på en spik! Sen vandrade vi iväg till den finaste sanitäranläggning vi dittills sett. På natten hade vi underhållning av tre slag: glada och högljudda fiskare, discotek som bangade trumhinnor till kl 5 samt betydligt trevligare, ljudet av hundratals fiskar som åter igen gnagde på vårt skrov. De åt alger från sötvattnet i Saone, där vi legat över sommaren.

21 sept Alassio – San Remo 23 M

Tänk så bra det går. Peppar, peppar ... tänkte vi . Det var lugnt väder och en hel del båtar när vi närmade oss San Remo. Långt innan vi såg staden, märkte vi att alla de vackra kullarna hade förfulats av växthus. Eftersom San Remo är jätteproducent av blommor förstod vi att det skulle finnas en massa drivhus, men SÅ många! Många många km innan vi kom till staden var varenda kulle täckt av dessa glashus. Jättefult!

San Remo däremot var pittoreskt. Först la vi oss på svaj utanför plage med rent klart vatten. Många andra båtar hade ankrat där. Så småningom puttrade vi in till stan. När det började kvällas bestämde vi oss för fiskehamnen och där låg vi billigt och perfekt fast utan el och vatten. På kvällen gick vi en inspektionsrunda och delade på en pizza. Vi köpte en liten mjukiskanin av en döv kvinna och mådde väl.

22 sept San Remo. Vilodag

Vi gick upp sent. Fint väder, Frukost. Gick till stan. Passerade fiskeauktion med svärdfisk, jätteålar, guldmakrill mm. Nyfångad. Gick förbi Casinot på väg till turistinformationen, såg huset där Nobel bott, handlade och fyllde på dryckförrådet. Vacklade ut till hamnen igen efter att ha ätit en fyra-rättersmiddag som egentligen bara bestod av tre. Pommis frites är väl knappast en rätt.

På kvällen gick Jan runt hamnen. Två beacher var privata, kajen var minst tre km lång. Kapitalet låg och klappade kapitalet på skuldran. Fantastiska palmalléer! Supermaché på kajen.

Det var nästan mörkt när Jan kom tillbaka efter att ha hjälpt tre söta fransyskor att lägga till med sin träseglbåt. Sådana tjänster gör han gärna!

Glömde berätta att vi tuffade ut vid 4-tiden, ankrade utanför stranden och badade. Sedan blev det dåligt väder och vi återvände.

23 sept San Remo – Menton 13 M

Den natten regnade det. Det var så längesen det kom nederbörd så det kändes skönt och

välkommet. Det varade förmodligen inte länge men däcket blev i alla fall sköljt.

Blåste lite i hamnen när vi gav oss iväg men ute till havs blåste det ännu lite mer och dyningen gjorde färden gungig, så vi bestämde enhälligt att välja en närliggande hamn och det blev Menton. Här var det jättebra! Vi låg i Port Vieux (gamla hamnen) Vi var i Frankrike och stan verkade mysig.

Efter en god middag på nyfångad svärdfisk från San Remo gick vi på Promenade de Soleil och minsann fanns det en finfin strand söderut. Badade i 24-gradigt vatten, helt underbart. Sen strövade vi bara omkring, tog ut pengar. Det var inte så dyrt att ligga här som vi befarat. 17 euro var faktiskt bland det lägsta vi betalat för en båtplats och här fanns gratis toa och dusch, mycket prydligt. Kanske var priserna nersatta. Man såg sällan turistbåtar i hamnarna denna månad. Semestrarna över?

På vår upptäcksfärd i stan klättrade vi uppför många trappsteg i gamla kvarter och nådde två fina kyrkor. Magnifik utsikt över kusten som i natten var upplyst av tusende lampor. Tog en öl och glass på en servering. Natten var ljum och skön, fullt med folk, många småbarn. Läger de inte ungarna här? En jättestor Grand Danois med matte satte sig intill oss. Jan fick för sig att hon kom från Skandinavien men det vet vi inget om. När vi kom till båten hade vi fått många SMS, från Åse som sjungit upp för kör, från Lars Å, från Inga Britt och från Janne. Härligt med vänner!

24 sept Menton – Antibes 21 M

Stack iväg vid 9-tiden i gropig medsjö. 10 m/s gjorde oss betänksamma i början men vi kunde segla och vi njöt av det. Fram till St Jean gick det så bra så vi förlängde resan till Antibes. Först passerade vi Monaco. Massor av helikoptrar trafikerade luften mellan Monaco och flygplatsen i Nice, som vi också gled förbi. Ren passagerartrafik förstod vi att det var.

Vinden avtog alltmer och vi gick för motor in i hamnen, som var den hittills största vi varit i. 1700 båtar varav ca 200 jättar! Vi syntes knappt. Hittade ingen plats och fick ingen kontakt med capitaineriet. Efter sju sorger och 31 euro fick vi en plats utan vatten som krävde specialkoppling, utan el (specialkoppling), men det ordnades senare. När vi låg vid kaj närmade sig ett stort moln, så vi var glada vi var i hamn.

På kvällen promenad och beslut om avgång tidigt nästa morgon.

25 sept Antibes – San Rafaël 21 M

Det blev tidigt. Redan halv åtta var vi ute ur hamnen och hade satt storen. Vad väntade oss? Inga andra båtar i alla fall men en kraftig vind som tilltog alldeles förskräckligt. Agneta var rädd. Vågorna tornade upp sig och vinden som från början var nordvästlig vred till ost och det blev ännu högre vågberg. Vi hade haft genuan helt utrullad. Nu drog vi in hälften men en rasande fart och hemska vindbyar gjorde resan kuslig. Ingen av oss vågade se bakåt, det var som en förfärlig berg- och dal-bana. Tre ggr surfade vi så starkt och så mycket att rodret ej lydde. Vi var nära att skära upp. Det lyckades dock för Jan att hålla kursen men vi satt tysta så gott som alla sjömil och prisade San Rafaël som dök upp något tidigare än beräknat. Då hade vi någon timme tidigare rullat in hela genuan. Agneta var tvungen gå på toan mitt i det

värsta. Ren nervositet och naturligtvis passade det just då på att komma en vindby som sköt ut ena bestickslådan och dessutom slängde iväg lite porslin och skor.

Inne i San Rafaël som låg bak en udde var vågorna borta och vi hittade en finfin plats.

Det tjöt och väsnades i riggar, flaggor och flytbryggor och vi tackade högre makter att vi var framme efter fyra hemska timmar till havs.

Jan gick en inspektionsrunda för att lugna ner sig och på capitaineriet frågade han hur mycket det hade blåst. Lite svävande svarade man ca 15 m/s men sen hörde vi väderrapporten på kanal 68 där datakillen, roboten, pratade sitt enahanda Liguriska sjön 14 – 17 och Korsika 17-21 m/s. Dagens hårda segling gav oss ett trasigt storsegel. Nu med facit i hand tyckte vi det var dumt att inte helt ha tagit ner storseglet. Det var bara det att man inte vågade gå upp på däck i den grova sjön.

Positivt denna dag förutom att vi så lyckligt kom i hamn var att

- vi såg en stor flock flygfiskar som studsade på vågorna
- kära Harmoni borde stått överst på Tack för att det gick bra-listan
- hamnen var mycket trevligare än den i Antibes som vi direkt ogillade
- personalen på capitaineriet var trevlig
- det kostade bara 19 euro per natt
- mysiga båtmänniskor på bryggan lånade ut vattenslang
- vi beslöt bli här en extra dag
- chocken efter dagens upplevelser la sig efter en fin kvällspromenad

26 sept Vilodag med RÅN i St Rafaël

Vi behövde verkligen en slapp dag efter gårdagspersen. Lång frukost, gick och handlade, åt lunch på playan, badade två tre ggr, gick till stan, såg på fin kyrka. Agneta behövde gå på toa. Då inträffade det otroliga. Hon kom ut därifrån utan väska på axeln. Vi upptäckte det båda och började leta. Ingen väska någonstans. Agneta började tro hon glömt den i kyrkan och gav sig iväg dit. Jan stannade kvar och pratade med ett par som just kom ut från servicebyggnaden. De hade inte sett något och andra besökare fanns inte vid just det tillfället. Men för att kolla ytterligare en gång gick Jan in igen och SE DÄR, där stod plötsligt väskan. Glad i hågen sprang Jan ifatt Agneta och vi öppnade väskan och fann att allt fanns kvar utom pengarna förstås, ca 1000 kr. Vi letade upp paret som säkert var skyldiga, men de blånekade så klart. De stod sedan och läste restaurangens matsedel och det kändes snopet att de skulle smörja kråset på vår bekostnad. Dock var det skönt vi slapp bli av med pass, Visakort mm. Synd att detta hände i denna så trevliga stad.

27 sept St Rafaël – Cavalaire 21 M

Nattsömnen blev urdålig för oss båda två. Vi låg och funderade på HUR kunde det här rånet gått till. Var det paret som vi misstänkte? Varför gick de in på både damernas och herrarnas avdelning båda två? Hur länge stod vi utanför och läste väderrapporten? Hur vågade någon stjäla väskan när vi stod precis vid dörren?

....och som vi letade.... Och så plötsligt står den ändå där!!!

Denna dag varv det lugnt på havet. Lite vind och lite segling. Många båtar ute. Disigt. Dimma över land. Regn kanske? Var det båttävling för St Rafaël-båtar? Det var massor av båtar ute samtidigt. Vi gled förbi St Tropez och tänkte på Brigitte Bardot. Vi såg en flygfisk och massor av delfiner som simmade runt båten en lång stund. Det var en underbar upplevelse. Vid tre-tiden kom vi till Cavalaire och tänkte på vännerna Annica och Ingmar som är här då och då. Denna gång hade de inte trivts. Högljudd dunka-dunka-musik vrålade över hamnen i samband med stora tävlingar med vattenskotrar.

Positivt var att kunna konstatera att pengarna fanns kvar på Visa. Fick SMS från Lilly och Sten som var i Neapel

28 sept Cavalaire – Porquerolles 18 M

Efter det att dunkandet tog slut och med öronproppsskydd sov vi i etapper ända till kl 9. Det var ju vilodag. Det skulle blåsa 20 m/s. Kl halv tolv gick vi till capitaineriet och tittade på Meteo dvs väderutsikterna. Då hade man ändrat sig totalt. Vinden skulle komma dan efter och denna dag skulle det bli medvind och hyfsat väder, upp till 10 m/s. Vi frågade en hamnpolis. Han tyckte vi kunde gå till Porquerolles. Agneta blev inte glad. Det hade ösregnat i tio timmar och sikten var fortfarande dålig. Efter överläggningar bestämdes att vi inte hade tid att vänta. (vinterupptagning var beställd)

Vid middagstid kom vi iväg. Regnet vräkte ner och vinden var svag till hyfsad. Gick för motor med genuan utrullad. Vi ville ju komma fram snabbt. DET GJORDE VI!!!

Efter nio sjömil gick vinden över från nordlig till ostsydost. En jätteåskknall hördes. Vi var mitt i lågtryckscentrum. Ett mycket mörkt moln passerade, vinden slog över ytterligare och ökade. Agneta hade gått ner pga åskan. Det var bra det för hon förstod inte med detsamma hur mycket det blåste. Vindstyrkan ökade från 8 m/s till minst det dubbla på tio minuter. Havet blev vitt. Vi minskade segelyta två ggr. Till slut hade vi sju kvadratm ”stormfock” uppe och gjorde med motor på lågt varv 6-7 knop. Arton sjömil gick på exakt tre timmar. Snabba ryck. Massor av franska båtar flydde västerut mot fastlandet, fransmännen skulle till jobbet dan därpå. Kom i hamn och tog en plats utan att fråga. Sen sist vi var här hade mycket hänt under vår resa på 900 M. Vi låg bredvid trevliga tyskar. De hade hyrt båt en vecka och i detta väder!! Dagen efter skulle det bli värre.

Det var fem veckor sen vi var här sist. På kvällen gick vi ut i ett avfolkat Porquerolles och åt jättefina musslor på restaurang Calanque.

29 sept Porquerolles – Toulon 16 M

Vi hade inte alls tänkt ge oss iväg. Det hade ju sagts från flera håll att denna dag skulle man hålla sig i hamn pga dåligt väder. Men solen strålade precis som Lars Åsen SMS:at och många båtar stack iväg. Efter det vi betalt vår hamnavgift och fått reda på att det var bra resväder till Cassis som var vårt mål gjorde vi oss också snabbt klara för avgång. Frukost åt vi under gång.

Hur blev det då? Jo, rejäl motvind, långa dyningar som skvalpade över oss och en vind som tilltog. Jan tyckte vi skulle ändra oss och gå till Toulon istället. Agneta blev glad. Istället för stampiga 30 M blev det stampiga 16 och det räckte bra. Vi var helt vita i ansikten av salt och likaså var sprayhooden och båten överdragna av ett rejält saltlager. I Toulon la vi oss vid kaj och tänk, vi fick ligga kvar. Tur. Åt en dyr pizzabit till lunch, men det var jätteskönt och underbart att slippa slåss mot vågorna där ute, 12 – 15 m/s.

Detta var en stor hamn, dels för nöjesbåtar men främst för marinen, Frankrikes största örlogshamn. Viken in var avskuren med en stor pir där man fick passera genom smala öppningar. Vi kom in genom ”grande” pass men tar nog ”petite” när vi lämar stället.

Vi låg fint i hamnen med nosen mot vinden. Hela eftermiddagen tjöt det i masterna och vi var belåtna med att vara där vi var. Gick upp i stan och fick tag på två sjökort som räckte från Toulon till Port St Louis. Nu gällde det hur vädret skulle bli. Skulle vi bli inblåsta eller skulle vi hinna till upptagningen kl 11 den 3 okt.? Båten skulle ju övervintra på Navy Service i Port St Louis.

Jan hann bli orolig och frustrerad när Agneta blev kvar ett par timmar på stormarknaden, men hon stod i kö och kom inte därifrån. Maten blev enkel köttfärssås istället för kinamat.

30 sept Toulon – Marseille 41 M

Sista sept var det och som det kändes sista chansen att hinna fram i tid. Två stora lågtryck hade förgiftat saker och ting för oss sista veckan och vi som hade haft så gott om tid hade plötsligt det stressigt. Vi gick upp tidigt och var i väg redan halv åtta. Det var fint väder men ingen vind. Gick ut via ”petite” pass och fick snart märka vilken omväg det blivit med besöket i Toulon. Å andra sidan var hamnen skön att ligga i. Det blev fem, sex sjömil innan vi var på ”spåret”. Vinden var svag nordostlig och vi gick nordväst med genuan helt utrullad. Efter ett tag ökade vinden, och när vi som mest funderade på Cassis, 25M eller Marseille 40 M, vred vinden över på ost och sedan sydost. Det var som vanligt kan man säga. Tre ggr på tre hårda turer. Vi skiftade genuasida efter att ha gått lite med kurs på Cassis. Vinden ökade och vi rullade in bra mycket på genuan och vi bestämde oss för att fortsätta mot Marseille. Havet blev allt mer vitt men för oss gick det mycket bra. Båten styrde fint även om ”Otto-automat” inte orkade utan Jan fick ta över. Med god vind och god fart kunde vi runda öarna utanför Marseille och styra in mot den stora staden. Då blåste det stenhårt från bergen. Vi hade våglä och kunde smyga in i hamnen som hade gott om platser jämfört med hur det var när vi hämtade Åse och Henrik drygt fem veckor tidigare. La oss långsides och hade tur få stanna där över natten. 25M kvar på Medelhavsresan! Hela natten blåste det och tjöt och vi tackade högre makter för att vi startat så tidigt. På kvällen åt vi indisk mat på en liten familjerestaurang. Mycket trevligt. Otrevlig var däremot vinden.

1 okt Ofrivillig vilodag i Marseille

Hela dagen var full av blåst och det var omöjligt att lämna hamnen med båt. Det blev därför storstädning hela förmiddagen. Jan impregnerade tältet, ett stort och bra jobb, samt sorterade segel. Agneta städade porslinsskåp och lite annat i köksavdelningen. Åt Plait de jour (dagens rätt) hos en gullig thailändska som ägt sin restaurang i drygt ett år. Hon ville vi skulle skriva i gästboken och hon pratade varmt om sitt hemland och undrade, varför vi inte varit där. Efter det gick vi på stor shoppinggata. Agneta gick in i en affär och sprayade eau de Cologne av dyraste märket, ca 1000 kr flaskan, men köpte inget där men väl några söta hårklämmor på betydligt billigare ställe för att ge till barnbarnet Hannas dagis. Sen traskade Jan till båten och bytte ut shortsens mot långbyxor. Vi skulle ta oss till den pampiga katedralen. När vi väl var där, hade de precis stängt. Vi kände oss riktigt snopna och lurade. Kyrkan är oerhört ståtlig och syns på långt håll utifrån havet.

Vi kollade några dramatiska fransmän som spelade boule och som verkligen gick in för spelet. Måttband användes för att det skulle gå juste till.

Varmt, varmt. Det var länge sen vi badade i friskt havsvatten och toor och duschar i Marseilles hamn hade vi ingen lust att använda.

Jan tog reda på att Marseille spelade hemmamatch på kvällen och att en biljett till fotbollsstadion skulle kosta 50 euro, så i stället fixade vi in oss på hamnkroger och fick en underbar supé för 15 euro var och tillgång till storbildsteve. Marseille mötte Partisan Belgrad. Matchen slutade 3-0 efter hattrick av Drogba. När vi gick hem de 50 m vi hade till båten, tjöt det något mindre i masterna.

2 okt Marseille – Port St Louis 26 M (sammanlagt i Medelhavet 1045M)

Klockan blev närmre tio på kvällen innan vi skrev om denna sista segeldag.

Vi satt i båten och lyssnade på tjetet från riggarna. Hade anlänt till Port St Louis på eftermiddagen efter att ha stannat till på Navy Service och kollat läget. Vi hade gott sällskap vid kajen av ytterligare fem turistbåtar, två från England, en från Frankrike, en från Tyskland och en från Danmark.

När vi kommit fram till Navy Service ordnade vi taxi till flyget hem och hyrbil till Camargue av Helmut, berömd tysk, som drev ett litet café på upplägnings-platsen.

Men dagen hade börjat i Marseille. Vaknade tidigt och lämnade hamnen redan kl 7. Vinden var svag NO. Ljuset kom när vi lämnade staden. Tog ett antal fina foton på väg ut. Hade sedan fin motorsegling (motor plus genua) i två timmar. Vad hände sen? Jo vinden vred än en gång över till SO. Det blåste inte mer än fem, sex m/s men jättedyning efter dagar av blåst gjorde färden rullig. Vi rundade en fyr och länsade upp i bukten utanför Port St Louis. Då började vinden öka. Motorn stängdes av och vi gjorde sex knop på genuan. Kom så småningom i lä för stora vågor och njöt verkligen av sista ”rycket”. Vinden blev allt hårdare och vi tackade vår lyckliga stjärna att vi gett oss av så tidigt. På bryggan pratade vi med många och vädret på Rhone hade också varit hårt. På eftermiddagen och kvällen denna sista seglingsdag hann vi med tvätter, supermarché, god hemmamiddag med vin samt dusch.

3 okt Navy Service

Upptagning

Lämnade bassängen i Port St Louis redan halv tio. Då var tvätten hämtad, diesel och bröd hemtagit och vi hade haft trevliga pratstunder med danskar, engelsmän, tyskar och en fransos.

Havet låg lugnt och det var nästan vindstilla efter den våldsamt blåsiga gårdagskvällen och natten.

Vi hade tid kl 11 men redan kvart i fick Jan instruktioner om hur upptagningen skulle gå till. Inte alls som vi trott med kran och lyft. Nej, här backade en traktor med vagga rakt ner i vattnet där slipen var. Jan körde in med Harmoni och vips slöt klossar till på fyra ställen och sakta drogs båten upp ur det våta. Jan fick en stege att kliva ner på och så rullade ekipaget iväg till en plats där en annan expert kom med två halva vaggor. Harmoni stöttades upp och så låg hon på land, säkert och tryggt och det hade inte tagit lång tid alls. Det blev rengöring av både båt och segel och pajmiddag ”hemma” för Helmut syntes inte till.

Av all spänning under dagen blev vi tidigt trötta och bestämde oss för kvällspromenad bland båtarna och en härlig dusch. Vilka träffade vi på damernas dusch? Jo, två göteborgare! Det var fel på lyset på herrduschen så de hade beslutat använda damernas. Vi fick en rejäl pratstund. Leif hade en Rasmus och kompisen Hasse seglade en Arietta. Ja nog är världen liten alltid, att bland alla dessa människor på Navy Service stöta på två svenskar. Märkvärdigt. Det var mycket mygg på kvällen och 23 gr varmt. Jan betalade rubbet dvs upptagning, vinterförvaring och isättning, summa 712 Euro.

4 okt Navy Service

Fick reda på att Åse och Henrik var välbehållna i Aten och hade fint väder. Själva jobbade vi på båten, Agneta inuti och Jan utanpå. Vi gick runt och snackade med folk mellan varven och lyssnade till mistralens tjut i alla riggar och tänkte på att vi slapp gå ut på havet i denna vind. Sen gick vi en lång runda till konkurrenten, Port Napoleon, mycket finare, dyrare och tristare. Där tog vi en glass och en öl. På kvällen kände vi hur båten rörde sig i blåsten. Vi sov nämligen ombord, högt ovan mark. Det var då det. Mitt i natten vaknade vi båda av stormens vrål. Hela båten rörde sig. Det jämrade sig och knarrade från gummiplattorna på vaggan. Jan var uppe ett par ggr för att säkra tältet. Vi visste ej hur mycket det blåste men av ljudet i riggarna att döma hade vi inte varit ute för så hård vind tidigare. På morgonen minskade vinden drastiskt till 10 – 12 m/s.

5 okt Navy Service

Vilken natt! På morgonen berättade Helmut, som vi hyrt bil av, att det som mest blåst 33 m/s, dvs orkan. Temperaturen sjönk och det blev höst även vid Medelhavet.

Vi kom iväg på Camargue-utflykt, tog det försiktigt med den gamle Renaulten, dieselmotor, 19000 mil och knastrig växellåda, annars riktigt fin. Hade lånat en vägkarta och förberett en runda kvällen före. Det blev färja över Grand Rhone, á 4 Euro, floden är verkligen bred här. Det blåste fortfarande väldigt mycket och det gick vita gäss på floden. Vår runda blev

jättefin. Vid ett stopp räknade vi till 128 flamingos. På andra platser fanns det säkert fler men på längre avstånd. En stor flock brunsvarta och svarta fullvuxna tjurar fick just mat när vi körde förbi. Det var en maffig syn att se dem komma galopperande. Vita hästar såg vi, några med hägrar på ryggen och några inspärrade i små ynkliga stall, andra hade det bättre. Några direkt ”vilda” vita hästar är det tveksamt om vi såg. En gång såg vi tre st alldeles vid vägen med endast ett dike med gula blommor emellan. Vi körde väldigt långsamt för att njuta av dagen. Det fanns många cyklande där, och flera ggr körde samma cyklister om oss!

Till slut kom vi till Santa Maria sur Mér, där vi åt lunch och hade utsikt över ett blåsig Medelhav. Inte en båt i sikte men en massa vackra hundar som busade runt på stranden. Alla hundar verkade snälla, både mot varandra och mot människor. De gick ofta lösa så man visste inte alltid vem de tillhörde. Vi kom hem på kvällen till en ny jätteblåsig natt. Trötta! Agneta la sig redan kl 8 och var kvar i sängen 13 timmar. Vi längtade hem. Åse var i Grekland och seglade, och vi hoppades det gick bra.

6 okt – 7 okt Navy Service - Edenryd

Det blåste fortfarande hårt och var kallt på morgonen. Vi tog det lugnt och gjorde de sista förberedelserna. Presenningen kom på och 18.30 kom Helmut och hämtade oss. Han körde snabbt och bra till Nimes och visade stolt sin GPS, som talade om vägen för oss. Kl 22 lyfte planet efter det att vi blivit avslöjade i metalldetektorn. Jan hade en gaffel och Agneta en fickkniv (mkt fin) som helt enkelt togs och slängdes. Snopet! Mitt i natten landade vi på Stansted utanför London. Där satt vi i sju timmar, och det gick bra men var segt. Jans mage mådde inget vidare. Kl 6.30 ven nästa plan iväg och landade på Sturup

Kl 9. Där tog vi buss till Lund, fikade på ”Bönan” och sen gick tåget till Bromölla. Vad rent och fint Sverige var!! På stationen stod snälle Janne, som körde oss hem. Och vem kom inom en halvtimme? Jo, vår lilla hittekatt ”Missis”. Cirkeln var sluten. Skönt att vara hemma!